

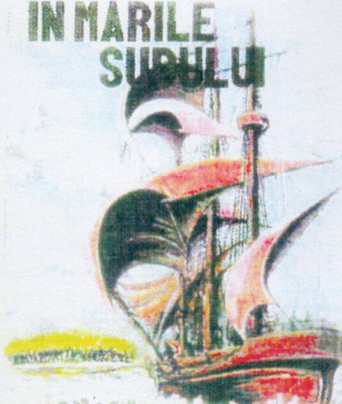
AVENTURA
CALATORII și AVENTURI

APARE PERIODIC

TITLURI APARUTE :

IN NUMARUL URMATOR :

Îndrăgitul autor al cunoscutului roman ,,Comoara din insulă,, îl poartă de astă dată pe cititor, la bordul propriei sale corăbii, prin puzderia de insule ale Polineziei.

Escalele din arhipelagurile Touamotou și Gilbert deschid noi orizonturi luminoase și inedite.

AVENTURA
CALATORII și AVENTURI

…IAM HORS…

CAPCANĂ ÎN ARIZONA

"A V E N T U R A"
Călătorii şi aventuri

WILLIAM HOPSON

■ ■ ■

CAPCANA ÎN ARIZONA

Traducere din franceză de
AUREL LUPAŞTEAN

EDITOR ALGRUNI

Redactare şi execuţie grafică:
AUREL LUPAŞTEAN

Bucureşti 2004
Imprimat în 2 exemplare

WILLIAM HOPSON

CAPCANA IN ARIZONA

CAP. I: CONTRABANDISTUL

În noaptea aceea, Jim Cort s-a trezit brusc. Cu toate acestea, nimic nu se mişca în tabără, iar în jur domnea o linişte adâncă. Atunci, ce se întâmpla ? Îi venea cu neputinţă să ghicească despre ce era vorba. Poate că pur şi simplu devenise tot mai neliniştit în ultimul timp. Mai ales după ce se gândise să abandoneze contrabanda. Într-adevăr, era sătul până peste cap de ea şi voia să se schimbe cu totul.

S-a ridicat într-un cot, cu mânerul Coltului de 44 strâns în mâna dreaptă, pregătit ca întotdeauna pentru orice eventualitate. Focul se stinsese de multă vreme. Din copacii sub care era întins ajungea până la el ciripitul slab al unei păsări. Razele lunii luminau uşor apele puţin adânci ale lui Rio de la Concepción. Cort îşi stabilise cartierul general în acest loc din sudul Arizoniei, pe teritoriul apaşilor sonoras.

A aruncat o privire spre păturile cercetaşului său apaş, Bizonul Roşu, dar nici o urmă de indian. Zburase ca o pasăre. Dispăruse ca toate umbrele din jurul taberei. Cort s-a ridicat fără cel mai slab zgomot şi şi-a tras pe picioare o pereche de mocasini indieni. Nu se neliniştea peste măsură de dispariţia Bizonului Roşu, care-şi dovedise de nenumărate ori fidelitatea. La urma urmei, nu-i plătea cât se poate de mult ? Şi pe deasupra, el aranja astfel lucrurile, încât de fiecare dată când se reîntorcea de la Tucson aducea indianului, ca şi întregii sale familii, o cantitate respectabilă de whisky. Aceasta era singura garanţie de securitate de care dispunea Jim Cort, izolat de bunăvoie printre aceste triburi, cele mai crude şi mai de temut în amintirea omului...Mai mult decât atât, Cort îi salvase viaţa. Era deci inutil să se frământe. Cort nu-i aştepta pe oamenii cu ambarcaţia mai înainte de patru sau cinci zile, dar se putea totuşi foarte bine ca Bizonul Roşu să fi auzit în cursul nopţii nişte zgomote pe care urechile albilor nu le percepeau. Sau, cine ştie, să se fi alăturat fraţilor săi, pentru a petrece şi ospăta cu ei, în ritmul dansurilor frenetice, după vreo incursiune fructuoasă.

Cort s-a îndreptat mai întâi spre stâncile în apropierea cărora se aflau priponiţi catârii. Dobitoacele moţăiau, ghiftuite după o porţie bună de grăunţe, pe care el le adusese de la Tucson. Trebuia să fi trecut de miezul nopţii. Aceste stânci erau foarte avantajoase : ele dominau râul şi ascundeau în întregime campamentul. Deodată, Cort a simţit o prezenţă, înainte de a observa o umbră mişcătoare. S-a oprit brusc : spre el se strecura un apaş. Nu se ştie niciodată ce-i cu aceşti diavoli roşii ! De cum beau o duşcă în plus, îi şi vezi cu cuţitul între dinţi, pândind până şi pe cel mai pârlit alb, apoi urma ritualul tăierii gâtului, a unei urechi şi a desprinderii scalpului, pentru a fi expus în faţa cortului.

Umbra s-a apropiat, apoi a încremenit. Cort a auzit un uşor ..hu-hu ! Acesta nu era ţipătul unei păsări răpitoare de noapte, ci strigătul prin care apaşul îşi imboldea ponciul. Cort a sfârşit prin a observa că era vorba de Bizonul Roşu. Prudent, indianul cunoştea îndemânarea albului în mânuirea unui pistol de calibrul 44. Aşa că preferase să-şi anunţe prezenţa de la o distanţă respectabilă. El i-a făcut nişte semne.

- În sfârşit, a răsuflat Cort.

Indianul se apropia cu paşi uşori. Nu cunoştea o vorbă englezească. În decursul anilor, nici Cort nu fusese capabil să-şi sporească vocabularul său apaş cu mai mult de o duzină de cuvinte. Toate discuţiile lor aveau loc în spaniolă. Cort vorbea limba în mod curent, în timp ce Bizonul Roşu se rezuma la câteva sunete guturale şi stâlcite.

Apaşul trebuia să aibă între douăzeci şi doi şi douăzeci şi cinci de ani . Era greu de apreciat vârsta oamenilor acestui trib. Cu doi ani în urmă, Cort îl descoperise lângă o potecă pietroasă cu pântecele găurit de un glonţ, murind de sete. Tipii din patrula călare nu-l rataseră. Cort se apropiase de rănit. Indianul îşi apucase cuţitul, gata să-şi apere cu hotărâre pielea. N-a mai fost nevoie, întrucât Cort i-a întins bidonul său de apă, pe când celălalt şi-a slăbit strânsoarea pe mânerul armei sale. Apoi, de bine, de rău, Cort reuşise să-i extragă proiectilul. Se mai întreba încă cum putuse victima să supravieţuiască.

Bizonul Roşu nu se găsea decât la trei sau patru paşi de Cort. Purta o pălărie veche şi o mantie neagră deteriorată, care trebuie să fi aparţinut vreunui nenorocit de fermier excesiv de imprudent.

- Ei sosesc.

Şi a arătat râul cu un gest de mână.

- Cine ? a întrebat Cort pe un ton sec.

- Cei patru fraţi ai mei, cu oamenii din

barca cea mare.

Cort s-a destins. Nu-şi putea alunga gândul că fusese foarte nervos în ultimul timp. .. Aş ! Ceva asemănător trebuie să se întâmple mereu înainte de a începe o treabă serioasă ... Contrabanda devenea din ce în ce mai periculoasă. Nu mai exista nici un pic de răgaz de când se dublaseră efectivele garnizoanei din fortul Huachuca. Construcţia acestui fort data din 1877. În acea epocă trupele se mulţumeau să-i urmărească pe apaşi şi să-i vâneze până în Mexic. Însă diavolii roşii deveneau tot mai rari şi ordinele cereau acum mai degrabă să fie stăvilite afluxul de chinezi, ca şi traficul cu dolari mexicani, mătase şi smaralde, atât de îndrăgite de acei care-şi puteau oferi aceste mici drăgălaşe fantezii.

Contrabandiştii mai slabi de înger, timoraţi, se lăsaseră păgubaşi. Nu rămăseseră decât bărbaţii cutezători, cei de felul lui Jim Cort. Chiar şi Cort îşi spunea că trebuie să abandoneze această afacere. Până în prezent el nu se ocupase niciodată de chinezi, pentru simplul motiv că nu credea că această migraţiune clandestină era foarte profitabilă. Dimpotrivă, trecea drept un maestru în arta importului de dolari mexicani, mătase şi smaralde...Şi totuşi chinezii !...

Se înţelege că şi alţii decât el treceau mereu clandestin frontiera mexicano-americană pentru a se infiltra în Arizona. De exemplu, înfumuratul Lon Pearson şi ceata lui de bandiţi. Aceştia făceau cu mult mai mult decât contrabandă : nu se mulţumeau să fure vite şi să prade bănci şi diligenţe, dar îi atacau şi pe alţi contrabandişti, ucigându-i şi însuşindu-şi convoaiele lor de catâri. Şi nu numai asta, dar această lepădătură de Lon şi desfrânaţii lui o făceau pe lăudăroşii în saloonuri şi tripouri sub nasul şerifilor şi al autorităţilor teritoriale. Lon bântuia mereu ca o ciumă. Cu puţin timp în urmă Cort era cât pe ce să cadă într-una din ambuscadele sale. Însă doborându-i pe doi dintre ei, s-a năpustit în mijlocul bandei de ucigaşi. I-a împuşcat de aproape pe unul din oamenii lui Pearson şi a zdrobit braţul altuia.

Într-adevăr, medita Cort, ocupaţia de contrabandist devenea din ce în ce mai dură. Tocmai se gândea cu amărăciune la căpitanul Hardy din fortul Huachuca, în clipa când s-au auzit primele zgomote care anunţau sosirea ambarcaţiei. Asta l-a întinerit cu şase ani : se revedea într-un mare oraş de pe coastă în compania unei oarecare Neely Anderson, pe care nu reuşea să o alunge din visurile sale. Hardy îi spusese cu patru săptămâni în urmă, cu ochii fixaţi asupra marelui catâr de povară, pe care îl aducea de la Tucson :

- Văd că astăzi nu transporţi nimic. Îmi pare rău că nu te-am prins atunci când ai luat-o spre nord. Dar nu te necăji, băiete. Se poate ca armata să se pună încet în mişcare. Numai să nu uiţi că ea sfârşeşte întotdeauna prin a avea ultimul cuvânt. Aştept acel moment.

Acest catâr îl aduc de la nord, a fost răspunsul tăios al lui Cort, aruncând o privire circulară asupra soldaţilor ce-l înconjurau. Am să încerc să obţin un preţ bun pentru el la frontieră.

- Ah, aşa ?

- Ia ascultă, Bert, oamenii tăi arată rău la faţă. De altminteri, nici tu nu pari a fi în formă...Ce credeţi despre Geronimo, voi ăştia ?

- Îl vom avea, nu-ţi bate capul. Şi te vom prinde şi pe tine, Jim. Este trist să vezi că un om care a primit o educaţie bună ca a ta, n-a găsit nimic mai potrivit decât să devină contrabandist

-Vrei poate să spui prin asta că, mi-am dat demisia din şcoala militară de la West Point după un an de serviciu. Eram sătul până peste cap de disciplina militară...Şi dacă am vreo părere de rău în legătură cu

hotărârea mea: este îndeajuns să te privesc, pentru ca să-mi treacă repede.

În clipa când Cort se îndepărtase de trupă, Hardy i-a aruncat-o :

- N-am să uit să-i vorbesc de asta lui Neely atunci când o voi vedea la Tucson în cursul viitoarei mele permisii, Jim ! Ea mi-a trimis o scrisoare de acolo săptămâna trecută. Părinții săi și cu ea s-au stabilit în Arizona.

Cort a alungat amintirea acestei întâlniri în momentul în care ambarcația cu fundul lat s-a oprit la câțiva metri de campament. Bizonul Roșu se foia în jurul focului și l-a reaprins. Flăcările i-au permis lui Cort să-i vadă pe noii veniți : frați de-ai Bizonului Roșu, patru la număr, cu chipuri bune de spânzurătoare, un mexican mărunt și uscat ca o bâtă și un alb, care singur valora cât toți. Acesta era un marinar, ai cărui tovarăși se aflau pe coastă. Un adevărat pirat, sângeros și fără scrupule, știind să mânuiască cuțitul. De un metru și optzeci, pe puțin, și numai mușchi. Tatuajele ce le avea pe brațe trebuie să-i fi ținut pe cei patru apași la distanță. Mustața și barba sa mare, cândva îngrijite, erau de un galben spălăcit. Căra două pistoale și nu mai puțin de trei săbii scurte cu un singur tăiș, de te făcea s-o iei la sănătoasa cu dinți clănțănind.

- Salut ! a tunat el cu o voce de maimuță urlătoare.

A părăsit ambarcația și s-a îndreptat spre foc, cu câte un sac mare de călătorie în fiecare mână.

- Cine ești ? l-a întrebat Cort pe un ton rece.

- Marton Mataf, prietene ! Ofițer secund de bord pe tricatargul „Sally Ann„ . Sosesc direct din Marea Chinei.

Și-a așezat cei doi saci lângă foc, apoi și-a încălzit mâinile la flăcări. Fără a-i acorda atenție uriașului, Cort îl studia pe mexican. Acesta era un om suplu și felin, cu privirea vicleană. Purta o mustață enormă, în întregime neagră. Se numea Garcia, fost ofițer dezertor din armata mexicană și mâna dreaptă a lui Valasquez, cu care Cort trata destule afaceri.

- Ce te-a aruncat încoace ? l-a întrebat Cort în spaniolă. Unde-i Valasquez ?

Răspunsul l-a dat marinarul :

- Eu vorbesc această limbă, omule. Ca și ceilalți. Fără a mai socoti că mă descurc în chineză, malaieză, rusă și arabă. Am călătorit mult. Ai întrebat de Valasquez ? Este la cartierul său general de pe coastă. Dar nu-ți bate capul cu mărfurile dumitale. Toate se află aici. Le-am adus chiar eu și de altfel, aș vrea să te ajut ca să le livrezi.

Întrucât Cort îl privea surprins, el a izbucnit într-un râs puternic și cavernos. În clipa aceea Bizonul Roșu a înaintat și arătând cu un semn de cap spre cei patru frați ai săi, a spus :

- Ei așteaptă.

Cort s-a adresat atunci lui Garcia :

- Mă reîntorc în câteva minute. Cere-le indienilor să descarce marfa.

S-a urcat pe stânci și apoi a dispărut în noapte. S-a strecurat de-a lungul coastei unei coline și a alunecat într-un canion. Nici Bizonul Roșu nu cunoștea unde se află ascunzătoarea lui subterană. Jim Cort nu se îndoia o singură clipă că putea fi descoperită, însă dacă un apaș nu iartă niciodată un dușman, el nu uită niciodată un prieten. După o jumătate de oră el a fost înapoi. Într-o mână purta un sac mare și în cealaltă o sacoșă din piele de capră, mult prea grea, pentru că era burdușită cu monede de câte douăzeci de dolari în aur.

Cei patru frați ai Bizonului Roșu își fixau privirile pe sac și ochii lor au strălucit de lăcomie, atunci

când Cort l-a depus pe pământ. El l-a deschis pentru a scoate două damigene de whisky, pe care le-a întins indienilor. Lui Cort nu-i plăcea prea mult acest mod de plată pentru serviciile acestor oameni, însă alcoolul era încă cel mai eficace mijloc de a-ți asigura fidelitatea lor. Și avea nevoie de ei, pentru că escortau barcazul în lungul lui Rio de Concepcion, de la plecarea din gura lui de vărsare în golful Californiei. Apașii au preluat damigenele, le-au destupat și tot discutând între ei, au dat pe gât înghițituri lungi de alcool. Odată satisfăcuți, i-au oferit din el și lui Bizonul Roșu. Dar cercetașul lui Jim Cort, lucru destul de ciudat pentru un indian, era cumpătat. N-a acceptat să bea decât o înghițitură. Apoi le-a înapoiat alcoolul. Cort l-a prevenit atunci pe Bizonul Roșu :

- Vom pleca în zori cu catârii în direcția Tucson.

Cei patru indieni s-au îndepărtat și au dispărut ca niște umbre. Cort știa că în câteva ore, un pic înainte de a se face ziua, situația avea să se încălzească în tabăra întărită a apașilor. Acolo își stabilise Geronim cartierul său general. Cort îi vorbise cu două zile mai devreme, servindu-se de Bizonul Roșu ca interpret. Marele șef indian, cel care îi făcuse de râs pe toți comandanții de fort și pe soldații lor, va fi cel dintâi care se va îmbiba cu whisky.

- Pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat Marton Mataf după plecarea lor, am văzut până acum pirați de toate soiurile, duri, venerabili, asasini, destrăbălați, pe care îi poartă pământul, însă ca aceștia de aici... Simt încă sudoarea pe mine și sunt mulțumit că am ajuns. Oricum, nu se pune chestiunea să mă reîntorc din drum

- Cine a spus că poți să continui ? l-a întrebat Cort cu răceală. Și de fapt cine ești ?

- Am părăsit corabia pentru a-l vedea pe Valasquez. Și s-a sfârșit cu hoinărelile pe mare pentru Marton Mataf ! Am cerut acestui tip să-mi indice unde te-aș putea găsi.

- Pentru ce ?

- Asta-i foarte bună ! Pentru că el a vrut asta ! Liniștește-te, ai să vezi curând de ce, amice.

Cort nu se simțea în bună dispoziție ca să discute mai mult cu marinarul. El s-a întors întrebător spre Garcia. Mexicanul a ridicat capul și a arătat cu degetul baloturile cu mărfuri stivuite lângă foc. Apoi au început amândoi să le verifice conținutul. De această dată în ele nu se afla decât mătase de China. Cort a fost plăcut surprins de roșul cu reflexe, de albastrul azuriu, galbenul topaz și de verdele de culoarea smaraldului, cu motive florale. Mătasea era mai plăcută la pipăit decât puful care cade primăvara din fromageri. În fața lui Jim Cort, pe nisip, zăcea o bogăție de mătase. Țesută la zece mii de kilometri de aici, coborâtă în lungul unor mari fluvii, această mătase era transportată la bordul joncilor și șampanelor până la Shanhai și Hong Kong, unde o așteptau la ancoră marile tricatarge gata de plecare. După traversarea zbuciumată a Pacificului, încărcătura atingea coastele africane, unde goeletele bogatului Valasquez aveau s-o ia de la capăt. Apoi marfa era expediată spre nord, în golful Californiei, până la vărsarea lui Rio de Concepcion. Această operație o făceau niște contrabandiști. Marfa lui Cort i-a sosit pe fluviu, la bordul unei ambarcații cu fundul plat, din pricina lipsei de apă în preajma locului unde el își stabilise tabăra și își amenajase ascunzătoarea. La câteva duzini de kilometri în aval, echipajul compus din mexicani părăsea barcazul. Rămânea doar Garcia. El încredința atunci ramele la patru indieni, care așteptau aproape de apă, câteodată mai multe zile. Și porneau din nou. Marfa era întotdeauna descărcată lângă un foc de tabără, unde îi aștepta un om cu fața taciturnă...și cu dolari americani de aur. A doua

zi în zori. încărcătura repartizată pe cinci sau şase catâri rapizi, pornea spre Tucson, locul ultim al destinaţiei. Acolo, fără cea mai vagă întrebare despre provenienţa sa, Johannes Bruckmann o lua şi o revindea, cu un profit considerabil, croitorilor, magazinelor şi unor particulari. Femeile din pătura de sus erau împodobite somptuos la Tucson !

Cu un lung surâs de satisfacţie, Cort a calculat cu Garcia suma totală. S-a aşezat apoi pe un pietroi, şi-a întins pătura de la şa alături pe nisip şi a început să numere monedele de aur.. Grămada se tot înălţa. Marton îl urmărea cu ochi strălucitori.

- Ţi-a mai rămas vreun rest ascuns pe undeva, prietene ? l-a întrebat el cu un glas ciudat de dulce.

Cort nu i-a răspuns şi a pus din nou piesele rămase în sac. Când a terminat, l-a privit pe mexican :

- Cum merg afacerile cu goeleta ?

Garcia a ridicat din umeri ?

- Anevoie, Jim.

- Dar afacerea cu chinezii ?

- Dracul să-i ia. Avem vreo şaizeci şi nu încetează să o boscorodească pe-a lor. Şi cât pot să pută ! Mai rău ca indienii. Ochii săi negri s-au îngustat. Spune-mi, Jim, de ce totuşi nu te apuci de aşa ceva ? Ai avea o mulţime de biştari din această afacere...

- Există ceea ce se numeşte principii şi chiar un contrabandist de felul meu le are, i-a răspuns Cort. După cum se ştie, în Arizona se află la fermieri, cowboy, oameni albi şi nu chinezi care lucrează pentru treizeci de cenţi pe zi şi nu înfulecă decât orez ! Şi referindu-se la propunerea lui Garcia, a întrebat : Se arată cumva pe lângă ambarcaţiile voastre Lon Pearson sau cineva dintre oamenii săi ?...Nu ?...Bizar ! În ultima vreme acest derbedeu de Lon s-a apucat să atace convoaiele de pe uscat

Le-a vorbit atunci despre recenta ambuscadă,

cărcia era cât pe ce să-i cadă victimă. Garcia a schiţat un rânjet :

- Salutare ! În ce mă priveşte, niciodată nu i-am simţit prezenţa !

A apucat sacul cu monede şi a făcut un semn de rămas bun lui Cort, în timp ce se îndepărta încet pe oglinda apei.

În afară de indienii sonoras, care nu veneau niciodată până aici, doar doi oameni cunoşteau amplasamentul taberei : Garcia şi Valasquez. Acum se mai afla unul în plus, Marton, ceea ce îi displăcea extrem de mult lui Jim Cort. El s-a reîntors pe lângă foc. Bizonul Roşu a mai adăugat câteva lemne peste el. Jim îl privea pe Marton, care se încălzea mereu la mâini. Acesta nu se clintea din loc. La picioare i se aflau totdeauna doi saci : evident, singura lui avere.

- Şi acum, mister, i s-a adresat Jim Cort, dacă ai ceva de spus, dă-i drumul. Nu eşti invitat la acest campament ! Şi de altminteri, aici nu-i nimeni invitat, în afară de acei care i-ai văzut în această noapte şi de Valasquez. Mai mult, eu călătoresc singur. N-am aici prieteni, nici însoţitori, cu excepţia cercetaşului meu indian. În zori voi pleca spre nord, într-o plimbare de cinci zile. După ce voi trece frontiera, nu voi merge decât noaptea. Nu pot să te las singur de tot aici, pentru că n-am poftă să te văd umblând de colo-colo prin campament. Oricum, nu voi putea să te abandonez. De fapt puţin îmi pasă de ceea ce ţi se poate întâmpla, mister.

Marton a slobozit un râs care putea fi auzit până la doi kilometri în jur :

- Vai ! În sfârşit găsesc un tovarăş care se ocupă de mine ! Eu n-aş proceda aşa dacă ai fi la bordul unui velier. Te-aş face să-ţi curgă balele şi să-ţi scuipi maţele frecând puntea şi căţărându-te până în vârful

catargului !

I-a întins laba lui mare, tot așa de puternică precum o menghină și s-a așezat alături de Cort :

- Ascultă-mă, Cort, a început el pe un ton serios. Să nu crezi deloc că m-am folosit de o corabie atât de frumoasă ca „Sally Ann„ pentru a veni pe degeaba în Statele Unite, trecând prin acest colț pierdut de lume. Mă reîntorc acum de la Hong Kong și aduc niște chestii care mi le datora un traficant de opiu. Acesta a plătit...dar nu în bani peșin. Și marinarul a scotocit o bună bucată de timp în interiorul hainei sale de piele, sfârșind prin a scoate un săculeț de șevro. Iată ce mi-a pasat.

A deschis sacul și Cort a putut să vadă niște smaralde dintre cele mai frumoase, care scânteiau în mii de fulgere. Strălucirea lor era aproape orbitoare. Marton a cântărit săculețul în palmă și a adăugat cu voce moale și dezmierdătoare :

- Smaralde !

Cort a căuta în buzunarul cămășii, de unde a scos o lupă mică.

- Dă-mi, te rog, una din aceste pietricele.

Marton i-a oferit-o. Jim, cu ochii pe jumătate închiși, a examinat piatra și, de parcă ar fi repetat cuvintele unui bijutier, a spus : este de un verde pur.

I-a înapoiat marinarului piatra și și-a pus lupa la loc. Marton îl privea pe Cort, cu săculețul în căușul palmelor și cu gura căscată :

- Ei bine, așadar, asta-i ! Valasquez mi-a spus că ești iscusit în materie. Eu ți le-am arătat, pentru că știam că plasezi diamante și rubine, chiar și prin contrabandă, când ea poate să ți le procure. Ah, bătrâne, n-ai să crezi cât mi-a oferit el după ce le-a examinat ! S-a pus aproape în genunchi ca să mă roage să i le vând. N-am vrut să știu de nimic. Oricum, m-am gândit că într-o zi sau alta vor ajunge la tine. Pentru asta ți le-am adus. Direct de la Hong Kong. Pe scurt...cât îmi dai pe ele ?

- Chestia asta nu mă interesează, a mințit Cort.

- Cât ? a insistat marinarul ?

- Ți-am spus că nu mă interesează. De altfel, este vremea să ne retragem la culcușuri.

- Ascultă, Cort, și Marton a făcut eforturi disperate ca să-și îndulcească vocea. Vreau să mă reîntorc în țară cu buzunarele pline de aur. Am auzit multe vorbindu-se despre Arizona. Și mereu despre butoaie pline cu aur și argint, de case de joc și pepițe drăguțe. Ah, iată visul meu...

În fine, au încheiat un acord : patruzeci și cinci de mii de dolari în aur. Marton s-a ridicat și s-a îndrepta spre saci, de unde a adus o sticlă de rom. A băut cu gâlgâituri lungi, apoi și-a șters barba lui dezgustătoare. I-a întins în sfârșit sticla lui Cort, care a scuturat din cap :

- Acum e vremea moțăitului, i-a trântit-o contrabandistul ridicându-se.

- Hei ! Și lovelele mele ? a protestat marinarul râzând.

- Nu înainte de răsăritul soarelui. Pentru un om care are tendința de a-și deschide cu destulă ușurință gâtlejul, cred că aurul și smaraldele prezintă o prea mare tentație.

Cort era de-acum sub pătură. S-a așezat ca să-și scoată mocasinii. L-a privit pe marinar, apoi pe Bizonul Roșu, care se înfășura și el în pătură.

- Lasă-ți revolverele și cuțitele pe pietroiul acela. O să ai aurul de îndată ce m-oi trezi pentru plecare.

Au pornit la drum cu puțin înainte de a apare soarele. Bizonul Roșu se afla în capul convoiului pe un ponei indian care nu inspira încredere, însă era obișnuit cu deșertul. Cort îl urma. El conducea șirul celor

cinci catâri de povară, încărcați cu bucățile de mătase. Își strecurase săculețul cu smaralde sub cămașă. Se felicita pentru că își procurase la Tucson un catâr, mult mai mare și robust decât alții. Pe acesta îl călărea Marton. Bizonul Roșu îi improvizase o șa cu două pături. De asemenea, îi confecționase, servindu-se de o piele de măgăruș, un sac suficient de mare și trainic pentru transportarea monedelor. Marinarul l-a așezat în fața lui și din timp în timp arunca câte o privire grijulie. Sărmanul dobitoc care îl ducea pe el și încărcătura lui de aur înainta cu greu. Cort îi propusese lui Marton să-și plaseze averea pe unul din catârii din convoi, dar s-a lovit de un refuz categoric.

Deșertul mexican se întindea fără margini în toate direcțiile : sufocant, trist, neîndurător. Pe ici și colo se aflau mărăcini sfrijiți și yucași. Era un ținut arid, copleșit de căldură și moarte, o întindere străbătută în lung și în lat de tâlhari apași.

Convoiul de catâri se târa prin deșert agale, pe măsură ce soarele se înălța pe cer. Acum ajunsese la zenit și străpungea cu razele sale înăbușitoare pe cei trei oameni și animalele lor. Bizonul Roșu, mereu în față, scruta cu ochii săi negri cea mai neînsemnată ridicătură de teren, cel mai mărunt tufiș. În ce-l privea pe Marton, agățat de sacul lui cu aur, nu înceta să-și șteargă fruntea și mormăia la fiecare pas al catârului.

Cort părea cel mai puțin obosit dintre cei trei. Pentru a-și ridica moralul, își spunea că aceasta era ultima sa călătorie. Johannes avea să-i dea douăzeci de mii de dolari în plus pentru smaralde. Viața periculoasă pe care o ducea de ani de zile se apropia de sfârșit. Vai ! Cât de mult a râs ea de el atunci când s-a reîntors de la școala militară de la West Point, fără cel mai neînsemnat galon, în vreme ce sublocotenentul Hardy își isprăvea primul său an. Râsul acela zeflemitor cu care îi răspunsese atunci când a cerut-o

în căsătorie ! ..Vom pleca apoi amândoi în vest..... îi spusese el. ..Să mă căsătoresc cu un dezmățat de felul tău ? Niciodată ! ..

Primise o lovitură grea. Cort își mai păstra încă rana. Era departe de a se cicatriza. Cu câtă ironie mușcătoare în voce, Nelly îl învinuise că nu numai că risipise întreaga moștenire a părinților săi, dar că și aruncase la gunoi o strălucită carieră militară în schimbul plăcerilor pe care i le procurau vizitele la cabaretele rău famate. Evident, pe vremea aceea ea era foarte tânără : avea de-abia optsprezece ani. Părinții săi erau extrem de bogați, tatăl ei exercitându-și talentele în marea finanță. Timpul se scursese, dar durerea sa nu se estompase. În decursul acestor ani fusese însuflețit de dorința crâncenă de a reuși. Jurase să adune cât mai mulți bani și să se reîntoarcă în est pentru a-și etala bogăția. De câte ori nu-și spusese că treaba asta era o copilărie ! Disprețul unei ștrengărițe trebuie să lase urme în inima unui bărbat ?

Catârul său de-abia pășea sub razele soarelui. În spatele lui, convoiul se târa fără energie. Mereu fidel la postul său, Bizonul Roșu cuprindea dintr-o singură privire totul în jurul lui. Deodată, fără vreun motiv oarecare, Jim Cort s-a simțit cu mult mai chibzuit. Se sinchisea prea puțin de această istorie. În sfârșit, au ajuns pe un dâmb care domina nisipurile cât vedeai cu ochii, însă nu au riscat să stea pe creastă. Cort știa că există un izvor la vreo trei kilometri mai încolo, Izvorul Apașilor. Acolo a hotărât să facă popasul. Bizonul Roșu s-a urcat pe povârniș pentru a cerceta împrejurimile, încurajându-și poneiul cu ..hu-hu-huurile.. sale. Apoi a descălecat și a înaintat până la extremitatea crestei. Cort l-a văzut lipindu-se brusc de sol și făcând un semn cu mâna.

- Ia te uită ! a exclamat Marton. Piratul nostru a observat ceva ?

El s-a îndreptat spre Jim, care i-a întins hățul primului catâr din convoi :

- Nu te clinti de aici. Am să arunc o privire. Dacă e ceva de rău, va trebui s-o ștergem cu toată viteza și încă servindu-ne de puști !

- Ai idee ce ar putea fi ?

- N-are importanță ce...o patrulă de fort, jefuitori apași din rezervație, Lon Pearson cu clica sa, care încearcă o dată în plus să-mi ia pielea...Cine știe ? Am să te avertizez, Marton. Dacă iese cu gâlceavă...se salvează cine poate...

- Nu sunt prost, a mârâit marinarul.

El a apucat frâiele și a schițat o strâmbătură, agitându-se în șaua sa improvizată. Cort a dat pinteni calului său și s-a îndepărtat pentru a se alătura lui Bizonul Roșu, în mijlocul mărăcinilor și spinilor. S-a lăsat la pământ, și-a scos pălăria și s-a strecurat încovoiat până lângă indian. Bizonul Roșu a întins degetul arătător fără a rosti un cuvânt. Pe cealaltă creastă, la vreo cinci sute de metri, câteva siluete călare se mișcau în toate sensurile, printr-o vegetație ceva mai deasă. Răsunau focuri de pușcă și se auzeau mugetele unei vaci rănite. Bizonul Roșu l-a privit pe Cort și pe buze i-a apărut un surâs. Cort a înțeles. Guvernul nu-și ținuse cuvântul și nu furnizase alimentele făgăduite indienilor. După cât se părea, un grup de indieni părăsiseră rezervația în căutarea hranei și prima lor victimă era o vacă.

- Sunt apași ? a întrebat Cort.

Bizonul Roșu a confirmat din cap :

- Din rezervația yankeie.

Deci indieni renegați. Cort a rămas nemișcat și nehotărât. Dacă acești indieni ar fi fost apași sonoras, acei din tribul Bizonului Roșu, el nu s-ar fi neliniștit. Însă renegații erau diferiți. Iar convoiul de catâri, ce tentație pentru ei ! În clipa aceea Bizonul Roșu a indicat un alt loc, spre vest. La mai puțin de doi kilometri, o altă coloană era înconjurată de praf.

- Soldatos !

Jim Cort era de-acum lămurit. Norul de colb îi era foarte familiar. Era o patrulă din fortul Huachuca. Cort a înjurat printre dinți. Indienii se aflau la est și patrula venea din vest. Prinși ca niște șobolani ! El a coborât de pe culme și și-a pus pălăria. Instinctul îi dicta să facă o jumătate de întoarcere și să se fofileze spre nord. Dar dacă jefuitorii se hotărau să urmeze același itinerariu, soldații nu-i vor urmări ? Ce bună ocazie pentru un masacru ! Cort și-a reluat poziția de la creastă și a așteptat. Marton i s-a alăturat venind pe jos. Gâfâia și sudoarea îi șiroia peste tot.

- Ce se petrece totuși ?

- Unde-i convoiul ? a răcnit Cort.

- Am legat măgarii de un tufiș. Ce se petrece acolo ?

Cort și-a scos binoclul și l-a îndreptat spre intrarea în văgăuna ce ducea către creastă. Indienii târâseră vaca până acolo. Erau peste o duzină. Mai mulți dintre ei tăiau vita în bucăți, iar unul pregătea deja un foc din mărăcini. Trei sau patru devorau hartane crude.

Cort l-a pus pe Marton la curent asupra situației.

- Suntem deci prinși ca un sandviș ?...a întrebat marinarul. Bine... Ei bine !... Să se salveze cine poate !

- Întoarce-te la catâri și ascunde-i pe undeva. Va trebui să o întindem fuga-fuguța.

- O.K.

Marton s-a îndepărtat. Cort a reflectat o dată în plus asupra modalităților de retragere.

CAP. II. PRIETENIE TRĂDATĂ

Tâlharii indieni se ghiftuiau întruna. Cort studia prin binoclu cu de-amănuntul întreaga scenă. Indienii purtau un fel de tocă țesută în toate culorile și veste ori cămăși împestrițate. Doi dintre ei aveau blugi, alții jambiere și mocasini. Caii lor păreau bine hrăniți, pe semne în urma unui atac nocturn asupra unei ferme.

Cort s-a uitat la Bizonul Roșu. Indianul avea o carabină agățată pe ponei. El ar fi putut preveni grupul cu un singur foc. Însă apașii...ce neam ciudat ! Acești jefuitori erau yankei. Ei nu aparțineau deci rasei sale.

- Îl recunoști pe vreunul ? l-a întrebat Cort, întinzându-i binoclul.

Indianul l-a luat, și-a potrivit vederea și în cele din urmă a dat din cap :

- Da. Pe Vulpe Sprintenă. Un indian foarte rău. Din rezervație. El este șeful lor. Unul din oamenii lui Geronimi. Ei vor să i se alăture acum.

- Dacă se mai vânzolesc mult, nu vor întârzia să se alăture strămoșilor lor. Marelui Manitu ! Se apropie oamenii lui Hardy. Cum se face că nu-i văd ?

Era într-adevăr curios că apașii , chiar după ce trăiseră în rezervație, se arătau atât de puțin prudenți. Cort a pus asta pe seama foamei care le tocise instinctul primejdiei. Totuși, se putea ca ei să se bată. Ar putea atunci profita de confuzie pentru a dispărea cu convoiul său, fără a fi văzuți.

Acum Cort putea distinge trăsăturile căpitanului Hardy, acel vechi prieten, cu a lui veșnică obsesie pentru disciplină. El adora orbește armata și regulamentele ei. Deodată în văzduh s-a răspândit un strigăt ascuțit : dăduse alarma un apaș. Indienii au încălecat și s-au cărat. Apoi un sunet de goarnă. Soldații înaintau în triplu galop. Jim Cort n-a mai așteptat să vadă ce se întâmpla. El a sărit în șa, ca să ajungă convoiul. Dar nu mai rămăsese nici un singur catâr ! Marton reținuse de la el un

singur cuvânt : .. dacă iese cu gâlceavă, să se salveze cine poate.....

*

Cu două zile mai înainte, la fortul Huachuca, se abătuse un adevărat ciclon asupra localului rezervat cartierului general. Colonelul Elben, pe care ofițerii îl porecleau ..Bătrânul.. iar soldații ..Colonelul Tromblon.. îl chemase la el pe căpitanul Lee Hardy. Acesta s-a prezentat imediat. De treizeci și unu de ani, el era imaginea perfectă a ofițerului ieșit din Point West : drept ca un ..i.., condescendent, cu un aer marțial în fața superiorilor.

..Bătrânul.. măsura cu pași mari în lung și în lat biroul său, cu o țigară înfiptă sub mustața lui cenușie, bine tăiată. A făcut stânga împrejur atunci când a intrat căpitanul, și-a scos țigara din gură și a arătat înspre el :

- Am nevoie de rezultate, căpitane, s-a răstit el. De rezultate, mă auzi ? Te afli de suficient timp în armată pentru a înțelege ce înseamnă ierarhie. Marile chipuri din birourile capitonate de la Washington rag ca niște viței. În micile lor creiere își închipuie că noi nu facem nimic pentru a pune capăt prădăciunilor apașilor, atacurilor de diligențe și contrabandei. Deja avem de furcă cu generalul ce comandă regiunea noastră, care – dar asta să rămână între noi – își pierde timp făcând pe drăguțul, pentru a încerca să aranjeze o întrevedere cu Geronimo, învinuindu-mă că nu izbutesc să i-l aduc...

Pierzându-și respirația, el nu a putut să-și termine fraza și și-a dus țigara la gură.

Hardy stătea în picioare în fața lui, în poziția de repaus. Viața căpitanului Lee Hardy era marcată de trei pasiuni : ambiția de a fi avansat în grad superior, cu responsabilități aferente, îmbogățirea și dragostea pentru Neely Anderson. La asta se gândea zi și

noapte. Acesta era scopul său şi tindea să-l atingă. Nu admitea niciodată ca cineva să i se pună de-a curmezişul în cale. Niciodată !

..Bătrânul,, s-a aşezat la birou.

- Îmi permiteţi să vă fac o sugestie, domnule colonel ? a spus căpitanul Hardy.

- Dă-i drumul !

- Cred că-i cazul să schimbăm tactica. Este un fapt, domnule colonel, că apaşii ne scapă când încercăm să-i surprindem pe propriul lor teren, chiar cu ajutorul cercetaşilor indieni, în care de altminteri, nu am nici o încredere. Cu toate acestea, frontiera mişună de contrabandişti, care fac să treacă totul : giuvaeruri, aur şi chiar chinezi ! Iată oamenii ce trebuie doborâţi : cei mai şireţi, desperadoşii, de genul lui Jim Cort. Şi îi vom avea, domnule colonel !

- Hm. Hm, a mormăit colonelul, continuă, te ascult.

- Aţi auzit vorbindu-se de Cort, domnule colonel ?

- Da, un fel de lup singuratic, un contrabandist. El a primit o educaţie bună. Vine din est, dacă nu mă înşel. Un caracter bun, care a devenit disperado. Un flăcău rafinat.

- Îşi datorează educaţia poate anului pe care l-a petrecut la West Point, domnule colonel. L-am cunoscut din copilărie.

..Bătrânul,, s-a aplecat înainte. Şi-a pus mucul de ţigară în scrumieră. Acum părea calm şi chiar foarte interesat. Cunoştea calităţile ofiţerului cu care se întreţinea.

- Urmează, căpitane.

- L-am oprit de două ori, pe când revenea de la Tucson şi se îndrepta spre nord. În lipsă de dovezi, după cum am semnalat în raportul meu, a trebuit să-i dau drumul

Dar îl cunosc pe Jim Cort, pe adevăratul său nume James Van Cortland şi ştiu cam pe unde îşi face comerţul clandestin...Şi dacă ne-am servi de el, domnule colonel ! Desigur, pentru a obţine rezultatele pe care le urmăriţi. Dacă vom putea să-l prindem pe Jim Cort şi să-l predăm autorităţilor locale, el va fi judecat şi condamnat. Şi atunci presiunea Washingtonului va fi mai puţin resimţită. În sfârşit, cu aprobarea dumneavoastră, domnule colonel, voi putea prelua comanda unei patrule, cu provizii pentru mai multe săptămâni, pentru a simula o vânătoare de indieni. De fapt, mă voi lansa în urmărirea puşlamalelor de genul lui Jim Cort.

Colonelul Eblen s-a ridicat, şi-a aprins o altă ţigară şi l-a privit pe subalternul său drept în ochi.

- Căpitane, a declarat el cu glas uniform, dacă îmi aduci un singur convoi de catâri până în săptămâna viitoare, în măsură să port oferi un raport generalului, voi face imposibilul pentru a fi înălţat în gradul de maior şi vei obţine o permisie de cincisprezece zile.

- La ordinele dumneavoastră, domnule colonel.

Trecând prin cartierul ofiţerilor, Hardy nu şi-a putut reţine un surâs uşor de satisfacţie. Să părăsească indienii rezervaţia şi să se ducă la dracul. Un singur lucru îl interesa : capturarea lui Cort. Hardy şi-a trimis ordonanţa să-l caute pe locotenentul Kester. Acesta din urmă s-a prezentat imediat :

- Domnule căpitan ? l-a întrebat el salutând.

- Locotenente, vom pleca la răsăritul soarelui. Am nevoie de douăzeci şi patru de călăreţi dintre cei mai curajoşi şi mai neînduplecaţi. Sub comanda sergentului Toland. Ne trebuie alimente pentru trei sau patru săptămâni...

*

Au părăsit fortul Huachuca exact în clipa când a apărut soarele la orizont. În spatele lor se înălța masa impunătoare a munților Huachuca. S-au îndreptat spre vest și n-au descălecat nici o singură dată întreaga zi. A doua zi și-au reluat mersul, străbătând deșertul.

La un moment dat, Hardy a ridicat brațul pentru a opri coloana. El s-a întors spre Kester și i-a arătat cu degetul crestele îndepărtate :

- N-ai observat nimic, locotenente ?

- Nimic, domnule căpitan.

- Eu am văzut mișcându-se ceva. Ar părea niște călăreți.

- Apași ?

Hardy își pusese deja binoclul la ochi :

- Sunt niște diavoli roșii... Vreo duzină, a anunțat el încet. Pe cale de a căsăpi o vacă, pe care desigur că au doborât-o. Nu ne va servi deloc să-i ocolim, pentru a-i evita. Sunt fugiți din rezervație și se îndreaptă înspre Mexic. Vom tăbărâ cu toții grămadă... și nu pe rând ! Transmite ordinul sergentului Toland.

Coloana a pornit în galop. Apașii, prea ocupați cu devorarea cărnii, i-au lăsat să se apropie până la o distanță de vreo cinci sute de metri, când unul dintre ei a slobozit un strigăt de alarmă. Indienii s-au aruncat pe cai, dar soldații erau acum aproape de ei și au început să tragă. Detunăturile Springfieldurilor de 40,75 se amestecau cu ropotul copitelor. Deodată căpitanul Lee Hardy a observat la câțiva metri o umbră în mișcare : crupa unui catâr care dispărea după o creastă. A urlat un ordin către sergentul Toland ca să continue șarja, iar el a smucit frâul și a întors calul în direcția aceea. Iată ce spera să găsească. A ajuns la creasta cu pricina și chipul lui s-a luminat de satisfacție : la o sută de metri în fața sa a văzut cinci catâri de povară în galop. A apucat pușca și a deschis focul. A

fost însă dezamăgit să constate că uriașul care conducea convoiul nu era Cort. Dar decepția i-a fost de scurtă durată, deoarece era sigur de un lucru, acest om era un contrabandist !

- Stai ! a răcnit el din toată puterea plămânilor.

Apoi a deschis din nou focul. Gigantul a dat drumul la hățul legat de convoi. Lăsați în voie, catârii și-au încetinit mersul și apoi s-au oprit într-o învălmășeală totală. În această vreme, omul de pe catârul cel mare s-a îndepărtat în viteză. Hardy și-a oprit calul. Sărmanul animal era istovit. Căpitanul știa că putea să-l urmărească pe fugar și chiar să pună mâna pe el, chit că i-ar fi crăpat calul. Dar la ce bun ? Acesta nu era Cort, ci un simplu contrabandist. S-a îndreptat spre cei cinci catâri, șiroind de transpirație și l-a apucat de căpăstru pe cel din față. Era foarte mândru de sine. A aruncat o privire asupra mărfii. Ei drăcie ! nu era marfă de mâna a doua. Într-adevăr, norocul stătea de partea lui.

„Bătrânul„ vrea rezultate ?... Ei bine, le va avea. Hardy se și vedea de-acum cu galoane de maior. I-a dus pe catâri de-a lungul îngustei cărări ce cobora creasta, a făcut cotul... și s-a pomenit nas în nas cu Jim Cort. Calul lui Cort se afla de-a curmezișul potecii, iar călărețul avea mâna la câțiva centimetri de centura de care era agățat Coltul său de 44. Căpitanul Hardy s-a oprit brusc.

- Salut, Bert ! i-a aruncat-o Jim.

Hardy avea două prenume : Albert și Lee. De pe vremea fragedei lor copilării, Jim îl numea întotdeauna Bert.

- Salut, Jim. Văd că ai intenția să-ți recuperezi convoiul. Nu te sfătuiesc.

- N-am știut că tu mă urmărești, Bert, i-a replicat Cort ironic. Eram atât de ocupat ca să mă

îndepărtez de acolo, atunci când oamenii tăi l-au atacat pe apaşi, încât într-adevăr nu ştiam că cineva mă urmărea.

Hardy s-a întors încet în şa, în speranţa de a atinge tocul revolverului. Cort i-a observat manevra. L-a fixat pe militar în ochii lui reci şi cenuşii :

- Nu face pe idiotul ! Un gest spre pocnitoarea ta, Bert, şi te împuşc.

- Am nişte oameni care mă aşteaptă nu prea departe de aici. Dacă aud detunătura, nu garantez de pielea ta. Îţi atrag atenţia că tu eşti acela care încerci să scoţi sabia împotriva mea...nu eu.

- O voi lua în serios de această dată , dacă încerci să-ţi recapeţi catârii !

- Evident, captura are valoare. Ai reuşit să pui mâna pe un bogat convoi de contrabandă. Remarcă chiar că în jurul nostru nu se află nici un singur martor. Ş puteam să-ţi iau pielea şi întreaga încărcătură. Numai că iată, eu nu vreau să-ţi risipesc plăcerea. Mori de nerăbdare să porneşti în goană ca să-i faci un raport colonelului. Nu vei scăpa prilejul de a vorbi de asta lui Nelly, presupun cu toată modestia, când o vei revedea ?

- Pregăteşte-te, Jim, va trebui să te reţin şi să te bag la închisoare.

- Încearcă un pic ! Din păcate, Bert, în acest caz nu vei mai avea prilejul să-ţi faci raportul.

El a dat pinteni calului, a trecut prin faţa lui Hardy şi a catârilor şi a coborât de-a lungul potecii. Clocotind de furie, ofiţerul nu l-a scăpat din ochi.

*

Santa Cruz curge la răsărit de Oro Blanco, de la nord la sud, trecând cu puţin la mai vest de vechiul oraş Tucson. La acea vreme a anului, râul era aproape secat. Însă în timpul ploilor, apele sale gălbui săpau cu impetuozitate nisipul, în aşa măsură încât provocau excavaţii care atingeau uneori adâncimi până la zece metri.

Într-una din aceste adâncituri îşi instalaseră Lon Pearson şi tâlharii săi tabăra. Locul dispunea de câteva cabane ridicate între nişte fromageri. Pearson ocupa el singur baraca cea mai mare. Acesta era cartierul său general. Lon Pearson reprezenta legea. Oamenii săi o făceau respectată cu revolverele lor cu şase focuri. În ajun atacaseră diligenţa dinspre Benson, lăsând în urmă pe unul dintre oamenii lor, pe un anume Pancho. Acesta avea tata apaş şi mama mexicană. Vorbea limba tatălui său, de la care moştenise şiretenia, după cum de la mama lui avea o inteligenţă vie. Era cel mai bun urmăritor al bandei şi făcea cele mai mari servicii lui Lon Pearson, atunci când reuşea să o ia pe urmele convoiului de catâri ale vreunui contrabandist. În afară de asta, el nu avea pereche în ştergerea unei urme, ceea ce explica pentru ce Pearson îl lăsa întotdeauna în urma grupului, după vreun atac cu mâna armată.

Lon Pearson s-a trezit spre ora două după-amiază, într-un hal fără de hal. Lovitura nu-i adusese decât şase sute de dolari. Ce secături de călători ! Iar lada diligenţei era goală. Nu conţinea decât saci poştali, însă jefuitorii s-au ferit să o atingă.

Beţivan înveterat, Pearson a destupat o nouă sticlă şi după ce şi-a clătit copios gâtlejul, a mers să se aşeze pe o bancă sub fromageri. În această dimineaţă Pearson îşi făcea planuri himerice, când deodată în campamentul său a pătruns un necunoscut. Călărea un catâr cenuşiu şi s-a oprit drept în faţa tâlharului. Pearson l-a fixat cu o privire lungă. Noul venit s-a dat jos, a înşirat un potop de înjurături şi a tras o cizmă răzbunătoare în burta bietului animal.

- Canalie bătrână ! a mormăit el printre dinţi.

S-a aşezat strâmbându-se lângă Pearson, şi-a întins picioarele lui lungi şi îndurerate şi a privit

drept în faţa sa.

- O batjocură de mortăciune !

- Cine eşti ? l-a întrebat Pearson pe un ton rece.

- Marton Mataf, prietene ! Sosesc direct din Marea Chinei. Ar fi trebuit să rămân pe „Sally Ann„ .

Pearson l-a studiat pe uriaşul care luase loc alături de el cu atâta dezinvoltură. I-a privit cele două revolvere şi trei pumnale agăţate de centura lui lată din piele. „N-am mai văzut niciodată un asemenea fenomen„ s-a gândit el.

- Ce faci pe aici ?

Marton şi-a scos un fel de turban care-i acoperea capul şi s-a servit de el ca să-şi şteargă faţa şi grumazul. Contemplându-şi atent labele, el a spus :

- Vorbeşti de acest ţinut mort ? De fiecare dată când nimeresc pe undeva, se găseşte câte unul care mă întreabă ce învârt. Ca şi acel individ...acel Jim Cort...Vin din tabăra lui...şi...

Pearson a rupt o rămurică şi a început s-o roadă. Era numai urechi :

- Dă-i drumul, te ascult.

Marton i-a povestit aventura sa. Pearson s-a ridicat, a intrat în cabană şi s-a reîntors cu o sticlă. Marinarul a băut cu lăcomie.

- Eu mă numesc Lon Pearson. Împreună cu oamenii mei facem comerţ...Însă îl cunosc pe Jim Cort al dumitale...Ai pomenit parcă şi de vreo şaizeci de chinezi...

- Dracul să-i ia.

- Perfect ! Îi vom încărca. S-a ridicat şi a strigat tare : hei, Smith ! vino un pic aici ! Şi s-a întors spre marinar : Smith este secundul meu, mâna mea dreaptă, dacă preferi să-i spunem aşa.

Marinarul a aruncat o privire crucişă omului ce se apropia.

Smith, un bărbat de vreo patruzeci de ani, venea păşind iute printre fromageri. Era scund, avea picioarele foarte arcuite şi purta o barbă neagră tăiată scurt.

- Smith, i s-a adresat Pearson, avem un vizitator. Cei doi oameni şi-au strâns mâna. Garcia are şaizeci de chinezi la bordul unei goelete. Nimeni nu-i vrea. Ia câţiva băieţi cu tine ca să-i aduci. Garcia nu te cunoaşte, dar îi vei spune că vii din partea lui Jim Cort şi că el te-a însărcinat în chestiunea cu chinezii. Îi vei urca pe râu pe ambarcaţiuni plate până la campamentul lui Jim Cort. Marton îţi va arăta locul.

- Hei ! O clipă, prietene, a protestat marinarul, chiar pentru tot aurul din lume nu voi mai repune piciorul acolo !

- Ai să vii cu noi. Tonul lui Pearson nu admitea replică. Haide ! La drum !

O oră mai târziu, Smith şi cu cinci oameni părăseau tabăra în direcţia deşertului. Duceau cu ei nouă catâri de povară încărcaţi cu provizii. Chinezii aveau să plătească, fiecare, câte o sută de dolari ca să pătrundă în America şi apoi...aveau să străbată tot deşertul pe jos !

În ce-l privea pe Marton, acesta a sfârşit prin a adormi. Cu numai câteva clipe înainte de apariţia razelor soarelui, tabăra lui Pearson s-a însufleţit. Marton a părăsit culcuşul. Era încă foarte frânt de oboseală. A împărţit micul dejun cu Pearson : pesmeţi, carne sărată de porc şi ouă. Morton s-a urcat în şa. O şa cu scări ! Se gândea la aurul său şi blestema toţi sfinţii din rai, care-l făcuseră să părăsească convoiul de catâri furaţi de le Jim Cort.

Ceva mai târziu au pornit şi ei la drum.

- Ştiu ce te frământă, i-a spus Pearson. Ţi-e teamă groaznic că am să-ţi ciupesc banii. Ei bine, te

înşeli ! Eu sunt corect cu oamenii mei şi dacă vrei să faci parte din banda mea, n-ai decât să spui un cuvânt. Aici între noi nu este nici cel mai mic furt.

- Bate palma, bătrâne ! Afacerea s-a încheiat. Sunt al vostru !...

Au schimbat o strângere de mână cordială. Marton se simţea uşurat de o grea povară.

- Şi-au continuat mersul. În sfârşit, au ajuns la locul unde marinarul fusese nevoit să-şi lase catârii din convoi şi să dispară. Marton a făcut un semn cu capul :

- Într-unul din canioanele acelea a început încăierarea. În timp ce soldaţii îşi descărcau flintele asupra indienilor, eu am profitat de asta ca să o întind. Mi-am camuflat bănetul de aur sub una din stâncile acelea.

S-au apropiat mai întâi de focul de tabără lângă care apaşii căsăpiseră vaca. Din ea nu mai rămăseseră decât carcasa şi câteva bucăţi de carne sfâşiată, pe care roiau o mulţime de muşte mari şi albastre.

- Iată-l pe unul, a spus Pearson, mânând calul înainte..

Apaşul, lungit pe spate, primise un glonţ între ochi. Oamenii lui Pearson au descoperit alte cinci cadavre de indieni.

- Trebuie să fi fost vreo doisprezece, a apreciat Pearson. Patrula a doborât şase, însă restul a putut să scape. Şi acum, noi vom continua.

În câteva minute au ajuns la locul unde au fost capturaţi catârii lui Cort. Marton a descălecat şi a coborât panta. Pearson a auzit un şir neîntrerupt de înjurături. Şi-a ridicat ochii : Marton înainta spre el în culmea turbării :

- Au dispărut, a ţipat el, ridicând braţul într-un gest brusc. Mi-au dispărut lovelele. Poate foarte bine să-i fi luat acest ticălos de Cort, sau soldaţii, ori murdarii de apaşi, nu ştiu. Însă lovelele mele au dispărut !

CAP. III. ATACUL DILIGENŢEI

În aceeaşi după-amiază, spre ora două, Red Barton, conducătorul diligenţei care făcea cursa între Tucson şi Tombstone, a încasat leafa în biroul său de la Wells Fargo şi cu un aer satisfăcut a vârât monedele de aur şi de argint în fundul buzunarului. Era un bărbat de patruzeci de ani, scund, dar solid, care nu trăia decât pentru soţia şi copiii săi. Era o regulă bine stabilită : în ziua de salariu cumpăra un cadou pentru soţie şi cei trei muchachos. Şi-a scos pălăria cu bordul larg şi şi-a trecut mâna bătătorită prin părul său roşu.

- Ştii, i-a atras atenţia funcţionarul, că mâine vei relua drumul spre Tombstone ?

- Desigur, n-am uitat, bătrâne. Pot să ştiu însă şi cine se va îmbarca ?

Funcţionarul a luat o foaie de hârtie de pe birou :

- Să vedem...E un tip din est, un oarecare călător comercial...Merge la Fairbanks. Şi trei alţi pasageri...tot din est. Vai ! Dar stai, aceştia sunt de elită. Merg la Vail. Familia Anderson. Tatăl, mama şi fiica. După câte am auzit spunându-se, se pare că sunt nişte mărimi din finanţe, care au venit în vest ca să preia o moştenire.. Cred că chiar intenţionează să cumpere ranchul lui Batton, de pe lângă Santa Cruz. Batton îi aşteaptă la Vail pentru a-i duce până la el.

Red a părăsit biroul şi a străbătut curtea. Sub nişte hangare erau înşirate o duzină de diligenţe. Lucrătorii se foiau în jurul unei roţi pe care o ungeau cu grăsime înainte de a o pune la loc. „Sunt pe cale de a-mi alinta trăsura„ . Red a trecut dincolo de grilaj, a făcut colţul şi a intrat în magazinul lui Johannes Brückmann. Acolo putea găsi câte ceva pentru soţia sa. În interior era răcoare. A făcut câţiva paşi şi s-a oprit brusc : în faţa sa

se afla Jim Cort. Cei doi oameni şi-au strâns mâna cu putere.

- Salut. Jim. Nu te-am văzut de o groază de timp. Cum îţi merge ? Când ai sosit ?

- Aseară. Dar ţie cum îţi merg treburile ? Înghiţi întruna praf ?

- Nu s-a schimbat nimic. nici cu o iotă. a mormăit Red. O lovitură de bici aici. alta dincolo. acelaşi drum, aceeaşi obişnuinţă ! Mereu cu ochii la pândă : nu se ştie niciodată cu aceşti bandiţi şi cu apaşii...Rămâi aici mult ?

- Plec peste câteva minute.

- Iar eu mâine o iau spre Tombstone.

Şi cu asta s-au despărţit. A doua zi, un pic mai înainte de ora şapte, Red s-a reîntors în curtea cu diligenţe, cu un bidon şi o puşcă sub braţ. Atelajul era gata. A aruncat o privire asupra pasagerilor. Erau patru : un bărbat mărunt cu melon pe cap şi familia Anderson. Soţul, tipul omului de afaceri, de vreo cincizeci şi cinci de ani. purta o pălărie de cowboy cu boruri largi. Soţia, un pic mai tânără, o ţinea de braţ pe cea mai fermecătoare fiinţă pe care Red o văzuse vreodată. Fata avea o coafură tot aşa de strălucitoare ca şi ea însăşi, cu nişte ochi albaştri...cei mai frumoşi din lume. A auzit spunându-i tatălui său :

- Stau ca pe cărbuni...şi nu voi putea să aştept mult. Îţi dai seama ? Să mergi ca să trăieşti într-un ranch. În plină natură !

Tatăl său i-a replicat :

- Şi evident, această ...nerăbdare n-are nimic de-a face cu prezenţa căpitanului Hardy din fortul acela...

- Tată ! a exclamat ea roşindu-se.

Tocmai atunci intra în curte Ace. ajutorul lui Red. Acesta era un tânăr de douăzeci şi cinci de ani. Purta două cartuşiere încrucişate, de care erau agăţate două Colturi. În afară de asta, avea într-o mână o puşcă mare cu două focuri. iar în cealaltă o carabină cu repetiţie.

- Gata. Red. a spus el cu voce indiferentă.

- Gata. domnilor şi doamnelor ? a întrebat la rândul său Red.

- Gata. i-a răspuns Nelly Anderson.

- Înainte ! a strigat Red. smucind din hăţuri.

Se aflau în drum spre Tombstone : aveau de străbătut două sute de kilometri de deşert. Neely era aşezată alături de mama sa. Curând ca a observat în depărtare panglica verde de pe lângă Santa Cruz , râul care trecea pe lângă noua sa locuinţă. La capătul unei ore şi jumătate au ajuns la primul popas. Red a părăsit bancheta şi a întins frâiele celor patru cai leoarcă de sudoare unui grăjdar. După o haltă de zece minute. surugiul a anunţat :

- Este vremea să vă urcaţi. domnilor şi doamnelor.

Pe când pasagerii îşi reluau locul. Red a verificat roţile şi osiile. S-a îndreptat apoi înspre partea dreaptă şi Nelly l-a auzit strigând la cai. Diligenţa a luat-o din loc. lăsând în urmă un nor de colb. Puţin câte puţin staţia dispărea sub pâcla unei călduri intense. Soarele se ridica pe cer din ce în ce mai arzător. Prin ferestrele larg deschise intra mai degraba praful decât aerul. Neely era cu gândurile aiurea : doi bărbaţi o atrăgeau şi ea avea curiosul presentiment că nu va întârzia să-i revadă. În acea clipă tocmai îmbrăţişase cu privirea înălţimea pe care erau pe cale s-o depăşească. când deodată a zărit un cap pe după o stâncă...şi asupra ei s-a îndreptat ţeava unei puşti. Arma din mâna apşului a scuipat foc şi doamna Anderson a scos un răcnet când corpul lui Ace s-a prăbuşit în drum. Red a biciuit cât a putut cele patru animale şi diligenţa pur şi simplu a sărit în sus.

- Haide !a zbierat el.Mai repede : trebuie să

ieşim de aici ! Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu !

- Neely, a strigat doamna Anderson, retrage-ţi capul, au să te omoare !

Diligenţa fugea ca un tren al infernului. Înainte de a face ce-i spusese mama sa, Neely a avut timp să vadă şapte oameni înfricoşători, zugrăviţi în culori ţipătoare, dând pinteni în coastele cailor cu călcâiele mocasinilor. A crezut că o să moară de frică când a văzut privirea crudă a apaşilor. Slobozeau strigăte de triumf. Cele şapte flinte ale lor au tras simultan, dar se părea că nu vizau diligenţa, ci pe Red. Doi dintre indieni o luaseră înaintea celorlalţi călăreţi şi câştigau teren. N-aveau mult până să ajungă la înălţimea atelajului. Cu o mână Red ţinea frâiele şi cu alta îşi golea revolverul asupra atacatorilor. Unul din ei, cel din stânga, a fost doborât, dar celălalt nu se mai afla decât la câţiva metri de Red. Se pregătea tocmai să-i expedieze glonţul care avea să pună capăt vieţii conducătorului diligenţei. Apaşul ştia că albul nu va avea vremea să-şi încarce arma. Strigătul pe care l-a slobozit i-a îngheţat pe pasageri.

În acelaşi timp, Neely Anderson a văzut un spectacol care avea să-i rămână întipărit pentru totdeauna în amintirea ei : de după dâmb a apărut un călăreţ pe un cal mare. Trăgea după el un catâr de povară. A lăsat hăţul cu care îl ţinea pe animal şi i-a biciuit pe amândoi. S-a aplecat să ia o armă, un Winchester şi a înaintat în galop. Calul gonea de rupea pământul şi a depăşit ultimele boschete ce-l despărţeau de apaş : acesta îl ochea deja pe Red, care încerca să ajungă la arma sa cu repetiţie. Neely nu văzuse niciodată un călăreţ aşa de iute, nici un cal atât de falnic. Bărbatul era încă la treizeci de metri atunci când Neely l-a recunoscut şi din piept i-a scăpat un strigăt straniu :

- Jim Cort ! Vai, Jim, Jim, Jim !

Apaşul s-a întors şi a observat prezenţa călăreţului singuratic. A încercat să facă stânga împrejur cu

puşca ridicată. Prea târziu. Cort era de-acum lângă el şi Winchisterul s-a învârtit în aer. Lovitura patului de puşcă a zdrobit craniul indianului. Apoi, el a sărit jos, a pus un genunchi pe pământ şi calm, a făcut arma să-şi spună cuvântul de cinci ori. Cât ai clipi, cele cinci cadavre ale apaşilor au fost lungite printre tufişuri şi pietre. Cort s-a ridicat şi şi-a şters fruntea cu dosul mânecii. În acest timp diligenţa a făcut o jumătate de întoarcere şi Red a condus trăsura în direcţia salvatorului.

- Jim, a strigat el cu răsuflarea tăiată. Să nu bei un pahar în sănătatea mea când ne vom vedea la Tombstone, ci două şi încă cu vârf !

Dar Cort nu mai asculta. A rămas încremenit pe loc, cu arma atârnând, cu inima bătând puternic, cu privirea fixată în aceea a lui Neely Anderson. Jim şi-a scos pălăria, în timp ce Neely şi ceilalţi călători coborau. Tânăra îl recunoscuse, dar cât de schimbat era, faţă de cel care îl cunoscuse cândva Un chip cu trăsături mai pronunţate, mai grav. O faţă tăbăcită de deşert. Privirea nu părea să-i trădeze emoţie. I-a văzut de asemenea enormul revolver pe care bărbatul îl purta în toc şi greaua lui puşcă pe care o ţinea în mâna stângă.

- Dar acesta-i James Van Corland ! şi doamna a rămas cu gura căscată o vreme îndelungată. Apoi când şi-a recăpătat suflul, a adăugat :Jimie ! După atâţia ani !

Red nu-şi părăsise locul. El şi-a ridicat pălăria şi cu o privire pierdută în depărtare, s-a scărpinat cu un deget în cap. Apoi s-a acoperit.

- Ce mai faceţi, doamnă Anderson ? s-a interesat Jim Cort. Sunt fericit să vă revăd. Iar, tu Neely, arăţi foarte bine.

Nimic în plus. Pronunţase aceste cuvinte fără cea mai mică emoţie în glas, cu calm, rece. Ca şi cum anii petrecuţi de-a lungul frontierei îi secătuiseră

oate simțămintele.

Andersonii se arătau prietenoși. Doamna Anderson încercase să-i mulțumească. Cât privește Neely, ea a înaintat spre el pentru a-i întinde mâna delicată.

- Jim cu adevărat nu știu ce să-ți spun. Acești apași...

În timp ce călătorii își reluau locurile, Cort s-a îndepărtat călare. Ceva cu mult mai încolo, el a descoperit corpul lui Ace la marginea drumului. A descălecat. O singură privire i-a fost suficientă ca să-și dea seama că omul își făcuse ultima cursă. Un glonț de Springfield de 45,70 îl străbătuse dintr-o parte în alta. Lui Jim îi era milă. Îl cunoștea pe Ace și ținea la el. Acestuia și lui Red ii încredința câte o scrisoare pe care dorea să ajungă la Tucson. Diligența s-a oprit în spatele lui Jim. Red a tras de frâie și a coborât. Pasagerii și-au părăsit banchetele. Neely a scăpat un strigăt când a văzut corpul.

- A murit, Red, a anunțat Jim...

Și Cort s-a descoperit. L-a privit pe Red : și acum cred că aș face mai bine să-i prind pe caii acestor apași și să-i înapoiez proprietarilor legitimi.

- O.K. Jim. Vreau să iau prelata de deasupra bagajelor și să înfășor cu ea pe acest nefericit. Am să-l duc până la Tombstone. Părinții săi sunt de prin părțile acelea...

Deodată s-a auzit tropot de copite. Se apropiau vreo doisprezece soldați. Trăsăturile lui Cort s-au împietrit când l-a recunoscut pe Hardy. Oamenii erau acoperiți de praf și aveau fețele trase. Sărmanele animale care-i duceau erau epuizate. Neely Anderson nu s-a putut opri să strige :

- Mama ! Tata ! Priviți. Acesta-i Bert !

Într-adevăr, era chiar Bert și primul lucru pe care Cort l-a remarcat pe umerii săi au fost galoanele de maior. Hardy ducea cu el convoiul de asini capturați.

Succesul patrulei sale depășise previziunile lui cele mai exagerate. Părăsise fortul cu două zile mai înainte și reușise deja să captureze un convoi de catâri și să ucidă mai mulți apași. Destul de bine într-un timp așa de scurt !

Hardy nu s-a putut reține să se reîntoarcă imediat la fort ca să facă un raport „Bătrânului„. Rezultatul acestei întâlniri cu superiorul său i-a întrecut speranțele. Generalul, care tocmai sosise, l-a înălțat pe loc în gradul de maior pe căpitanul Hardy.

Proaspătul maior a văzut-o mai întâi pe Neely, apoi pe Jim Cort și în sfârșit cadavrul unui indian. Și-a dat seama că apașul fusese doborât de Cort. Asta însemna că avusese loc un atac asupra diligenței. A simțit că stomacul i se întoarce pe loc de necaz. S-a oprit, apoi înțepenit în șa, după ce i-a salutat mai înainte pe Neely și pe părinții săi, a descălecat. S-a îndreptat direct spre Neely, pe care a prins-o pe nepusă masă de mijloc și a îmbrățișat-o cu tandrețe. In alte împrejurări n-ar fi avut un asemenea tupeu. Însă era de față Cort. Hardy se întemeia pe prestigiul noilor sale galoane.

- Bert ! a strigat ea întrucâtva surprinsă și agitată și s-a desprins din îmbrățișarea lui Hardy. Bert...cu...dar de unde vii ?

- Îi urmăream pe acești apași...Aveam să-i capturez în câteva ore.

Apoi Hardy s-a întors spre Cort. Și-a umflat pieptul :

- Tu i-ai ucis pe acești indieni ? l-a întrebat el cu răceală pe fostul lui prieten.

- Da.

- Socotește-te atunci arestat. Pentru moartea apașilor puși sub protecția Statelor Unite. Soarta ta va fi hotărâtă de un tribunal.

- Asta-i bună. Mi se pare că ai spus că îi vânai.

- Asta face parte din atribuțiunile mele. Este o misiune care mi-a încredințat-o armata și care n-are nimic comun cu amestecul particularilor.

- Nu pari să fii la înălțimea misiunii tale. Acești indieni au atacat diligența, după ce au ucis pe ajutorul conducătorului, i-a aruncat-o Cort cu un aer zeflemitor.

- Aceasta-i o chestiune care va fi lămurită la fortul Huachuca. Gordon și Sloane, puneți mâna pe acest om, a ordonat el la doi inși aflați mai aproape.

De pe locul unde era Red s-a auzit clinchetul familiar al unui cartuș care aluneca iute în locașul său. Cort și-a ridicat privirea. Red își ținea pușca îndreptată neglijent spre pieptul lui Hardy. Soldații își rețineau cu greu rânjetul. Nici unul n-a mișcat un deget. Hardy trebuia să procedeze de unul singur.

- Arestați-l ! a lătrat el la cei doi oameni.

- Nu cred, domnule Hardy, că ei au interes să te asculte, a aruncat-o cu calm Red.

- Și de ce ?

- Pentru că dacă vreunul din ei se mișcă, primul meu glonț este destinat dumitale și îmi voi descărca pușca în toți acei care se vor apropia de mine !

- Se va aranja asta, Red ! a intervenit Cort. Mă voi ocupa chiar eu de această afacere. Apoi s-a adresat lui Hardy : haide, maiorule, anulează-ți ordinul...Dă-i drumul, Bert. Dacă nu o faci, te dobor. Știu că mă vor doborî și pe mine, dar tu vei fi de-acum un cadavru.

- Refuzi deci să te supui autorității militare ? l-a întrebat rece Hardy.

- Întinde-o de aici, te rog și totul se va termina cu bine.

Hardy a privit încă o dată pușca lui Red, cadavrul apașului și revolverul lui Cort. Știa că nu avea nici cea mai mică șansă...Și în plus, știa că oamenii săi aveau să fie încântați dacă...

- În regulă, Jim, a spus el pe un ton degajat. Orișicum, asta ar fi fost o simplă formalitate. Să uităm această poveste...Apoi s-a întors spre oamenii săi : și acum, băieți, îi vom îngropa pe indieni. Sergentul Toland, ocupă-te de cei șase cai.

- Cort a intervenit cu voce hotărâtă :

- Patru din aceste animale poartă marca lui Batton. Ceilalți nu au marcă. Îi păstrez eu.

- Îi vom lua pe toți șase !

Fără a adăuga un cuvânt, Cort a întors brusc spatele lui Hardy și s-a îndreptat spre cai. Era o atitudine disprețuitoare față de maior. Cort a apucat frâiele catârului de povară și pe cele ale celor doi cai nemarcați, apoi s-a îndepărtat fără a se întoarce o singură dată. Și astfel el nu a putut să vadă dezamăgirea care se citea în ochii lui Neely.

- Cred că ar fi mai bine să vă însoțim până la ranch, a spus Hardy celor din diligență. Vom termina de băgat morții în pământ și vă vom ajunge mai târziu. La revedere.

Diligența s-a îndepărtat în trap. Neely și-a întors privirea pentru a urmări în depărtare călărețul singuratic care mergea spre sud și dispărea pe după un pâlc de tufișuri. Tânăra sta nemișcată pe banchetă, furată de gânduri. Vederea lui Jim Cort o răscolise profund.

O oră mai târziu au ajuns la Vail. Red a oprit atelajul în fața magazinului alimentar, vizavi de un saloon. Oamenii de pe aici examinau cu curiozitate pe frumoasa roșcată din interiorul diligenței. Nu se vedea în fiecare zi o fată așa de drăguță pe aceste meleaguri. Ei drăcie !

Red și călătorii au părăsit diligența.

- Salut, Red ! a răsunat vocea puternică a unui bărbat care s-a apropiat de el.

Era Batton, fermierul de la Santa Cruz. Red i-a povestit pățania lor. Batton a venit apoi să strângă mâinile Andersonilor. Și abia atunci Neely a observat marca caleașcă oprită la câțiva metri de magazin ; aceasta purta pe o parte litera „B„ înconjurată de un cerc, marca lui Batton. Din magazin a ieșit o femeie cu brațele încărcate de pachete. Era doamna Batton. Neely și mama sa s-au grăbit să o ajute și toate trei au depus cumpărăturile în caleașcă.

Un cowboy de al lui Batton a condus caleașca spre o adăpătoare. În timp ce cei patru cai beau pe săturate, omul a profitat de asta ca să-și umple bidoanele cu apă. Când s-a întors cu atelajul, cele trei femei s-au instalat pe băncile din spate, iar cei doi bărbați pe cele din față. S-au îndepărtat apoi spre sud, angajându-se pe o pistă. În fine, pe după-amiază au fost ajunși de patrula maiorului Hardy.

- Dar acestea sunt animalele mele ! a exclamat Batton, văzând pe un soldat care trăgea patru cai marcați cu un „B„ . Mi i-au șterpelit apașii acum două-trei zile.

- Aceștia sunt cei patru cai despre care ți-am pomenit, i-a spus Anderson. Cort i-a păstrat pe ceilalți doi care nu erau marcați. Dar ia stai, îl cunoști pe Jim Cort ?

- Dacă-l cunosc ? Cred că chiar foarte bine. Trece pe la noi din când în când. E un om ciudat, un tip foarte simpatic !

- Mi s-a vorbit de el

- Și cum vi s-a vorbit ? Toată lumea îl cunoaște pe Jim Cort. Vai, de bună seamă vi s-a spus că e un contrabandist și...un om în afara legii. Pentru noi este o persoană distinsă, un băiat curajos. Dovada...v-a oferit-o chiar astăzi. Dacă nu intervenea Jim, dumneata și soția ați fi fost morți la ora actuală. Iar fiica dumitale ar fi fost pusă pe crupa unui cal de-al apașilor...

Puțin înainte de lăsarea nopții au părăsit deșertul. În sfârșit, peisajul avea tot mai multă vegetație și caleașca a ajuns la râu. La trei kilometri mai încolo se întindeau construcțiile ranchului. Sosiseră.

- Cât e de frumos ! a exclamat Neely. Este prima oară când văd așa ceva !

Batton părea preocupat.

- Cine-i omul care a sosit în fața casei ? a întrebat el. S-ar zice că e Pearson.

Doamna Batton s-a întors înapoi de pe banchetă :

- Ai dreptate. El este. Ce ar putea să vrea de la noi ?

CAP. IV. C A P C A N A

Caleașca a mai făcut câțiva metri, apoi s-a oprit. Batton s-a adresat lui Pearson cu oarecare ostilitate în glas :

- Ce învârți pe aici, Lon ?

Pearson a părut să reflecteze înainte de a răspunde. După ce părăsise locul unde Marton credea că-și poate regăsi aurul, depășise munții Oros Blancos și se angajase în deșert. Apoi a dat o raită dezamăgitoare pe la tabăra părăsită a lui Cort și s-a întâlnit cu coloana de chinezi condusă de Smith. Pearson s-a apropiat de Smith, care fuma și s-a așezat alături :

- Ascultă, Smith, poate nu-i nevoie să-i conducem pe aceștia chiar până la Tucson, îi spusese el. Să-i curățăm de lovele și să-i lăsăm să se descurce singuri.

- La fel m-am gândit și eu.

Când după o noapte de somn Pearson s-a trezit, chinezii erau pe cale să-și fiarbă orezul și

bolboroseau între ei. Pearson i s-a adresat secundului său Smith :

- Smithy, m-am mai gândit la un lucru. Ultima dată când l-am văzut pe Buckmann, acesta mi-a spus că Jim Cort are intenţia să cumpere ranchul lui Batton. Închipuieşte-ţi că şi eu doresc acest ranch. Iată ce voi face : în această seară voi merge să-l văd pe Batton pentru a-i prezenta oferta mea. Dacă afacerea a şi fost încheiată cu Cort, ei bine, voi trimite pe cineva la Hank pentru a-l preveni pe şerif de prezenţa acestei puşlamale în regiune.

- Mi se pare că planul tău stă în picioare. Numai că mai este o chichiţă la care nu te-ai gândit. Ai uitat de cei patru păgâni care vorbesc englezeşte. Ei ar putea descoperi şmecheria şi ne-ar da de gol.

- Îi las pe seama ta pe cei patru tipi !

- O.K. Mă însărcinez eu cu asta.

La apusul soarelui caravana a pornit. La câţiva kilometri mai încolo, Pearson a dat nişte instrucţiuni oamenilor săi şi i-a părăsit, ca să meargă la ranchul lui Batton. De-abia a sosit, că a şi văzut caleaşca urmată de o duzină de călăreţi. A privit-o pe Neely. Era aşa de surprins de această fetişcană atât de frumoasă, încât nici n-a auzit întrebarea lui Batton. Fermierul a repetat-o :

- Ce învârţi pe aici, Lon ?

- Am venit pur şi simplu ca să-ţi vorbesc de o afacere, Batton.

Cei doi bărbaţi şi-au dat mâna. Au urmat prezentările. Pearson şi-a scos pălăria. Neely a recunoscut că într-adevăr era un bărbat chipeş. Avea educaţie...şi privirea tandră.

În acest timp s-au apropiat Hardy şi oamenii săi. Maiorul a descălecat. Batton s-a întors spre el :

- Ai să petreci noaptea cu noi, maior Hardy, nu-i aşa ?

- Cu plăcere, dacă nu vă deranjăm.

- Glumeşti ! Voi porunci servitorilor să întindă o masă în plus.

- Nu va fi nevoie de asta, domnule. Oamenii au tot ce le trebuie. Vor putea campa în mijlocul fromagerilor.

- Atunci e în regulă. Să se odihnească acolo. Cu toate acestea, îmi vei face plăcerea să ocupi în această noapte camera de oaspeţi.

- Vă mulţumesc, domnule .

Batton nu ştia ce ,,afacere,, voia să propună Pearson. Ştia că banditul nu era străin de furtul cailor săi, dar ospitalitatea fermierului era proverbială.

- Spune-mi, Lon, rămâi cu noi, hai ?

Pearson nu s-a lăsat rugat de două ori. A mulţumit lui Batton şi s-a îndepărtat ca să-şi ducă bidiviul la grajduri.

Neely ocupa o cameră alături de cea a părinţilor, la capătul vestic al clădirii. După ce a făcut o baie, ea s-a schimbat cu cea mai frumoasă rochie şi şi-a aranjat părul. Deodată cineva a bătut în uşă şi a mers să deschidă : era Hardy , încărcat în braţe cu două pachete mari. Maiorul era strălucitor. Nici cea mai slabă urmă de praf pe uniforma lui albastră. Cizmele îi luceau. Mustaţa neagră îi era tăiată cu îngrijire.

- Te simţi mai bine, draga mea ?

- Intră totuşi, Bert. Dar...ce duci acolo ?

El a aşezat cele două pachete pe pat :

- Sunt pentru tine, Neely. Mi-ai scris că ai să iei diligenţa astăzi spre ranchul lui Batton. Aşa că m-am gândit să-ţi ofer acest modest cadou, de negăsit pe aceste meleaguri.

Ea a desfăcut pachetul şi nu s-a putut reţine să rămână extaziată la vederea bucăţilor de mătase de

China. Una era de un alb imaculat, cealaltă de un roşu aprins.

- Bert ! a exclamat ea cu răsuflarea tăiată... Bert, Cum ai făcut rost de ea ?...E splendidă !

- Acum câteva zile am capturat un convoi de catâri de-ai lui Jim Cort. Dar regulamentul nu mi-a interzis niciodată să sustrag din ea două eşantioane pentru cea mai frumoasă femeie din lume, viitoarea doamnă Hardy.

- Ce drăguţ din partea ta, Bert ! Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

- Nu văd decât într-un singur fel.

S-a apropiat de Neely şi a cuprins-o de mijloc.

- Să vedem, Bert, fii...

În clipa aceea a răsunat cu violenţă un gong, acoperindu-le vorbele. Era ora cinci. Au luat-o pe un culoar lung şi au pătruns într-o sală imensă de mâncare. O masă lungă era acoperită cu o faţă de masă albă şi cu argintărie. Mexicanele se mişcau în dreapta şi în stânga ca să aducă platouri cu hălci fumegânde de friptură, piure de cartofi, mazăre verde, plăcinte enorme şi salate de ardei roşii. Sala de mese era plină. A intrat şi Lon Pearson proaspăt ras, cu părul lui blond lucind la lumină. Batton s-a îndreptat spre masă.

- Ei bine, prieteni, a început rancherul cu voce de stentor, luaţi-vă fiecare câte un scaun şi instalaţi-vă unde vă place : primii care se aşează vor fi cei mai bine serviţi !

Toată lumea a luat loc. În clipa aceea Neely a zărit apărând un călăreţ la câţiva metri de fereastră. Ducea după el un catâr de povară. A descălecat şi tânăra a simţit cum inima îi bate să-i spargă pieptul. Batton l-a văzut şi el noul venit şi a părăsit masa ca să-l întâmpine :

- Ei bine, ce mai încolo ! a exclamat el. acesta-i Jim Cort !

Cei doi bărbaţi şi-au strâns cordial mâinile.

- Cum îţi merge, Jim ? Ai picat tocmai bine, băiete şi ai ajuns chiar când îţi vei aşeza picioarele sub masă. Şi s-a adresat unui mexican : Jose, ocupă-te de calul prietenului meu. Apoi întorcându-se spre Jim : am fost astăzi la Vail şi am aflat nişte lucruri nefericite. Îţi mulţumesc că mi-ai trimis cei patru cai prin Hardy.

- Am remarcat că oamenii săi şi-au făcut tabără printre fromageri. Aş face poate mai bine să nu rămân pe aici, Bat. Aş vrea doar să ating două vorbe despre o afacere, dar...Hardy şi cu mine nu mai suntem prieteni. De asemenea, cred că...Ştii că m-am lăsat de contrabandă ?

- Perfect, Jim. Dacă doreşti vreo slujbă la ranchul meu, n-ai decât să-mi ceri. Am nevoie de un flăcău de nădejde.

- Eu vreau să-ţi cumpăr ranchul, Bat, cu bani peşin plătiţi pe loc !

- Ce coincidenţă ! Închipuieşte-ţi că am nişte oameni aici care au acelaşi gând ca şi tine.

- Cine sunt ? Oricum, eu îţi ofer mai mult.

- Sunt Andersonii...Şi apoi, chiar în momentul când au ajuns aici în această seară...iată că a apărut şi Lon Pearson.

- Pearson ?

- Întocmai, chiar el ! Şi mi-a cerut pur şi simplu să-i cedez ranchul. Este de o obrăznicie fără seamăn. Doar cu o săptămână în urmă mi-a furat nişte mârţoage.

- Trebuia să-l alungi de aici cu câteva lovituri de cizmă în fund.

Cort a sfârşit prin a accepta să rămână.

- Ma ! a strigat apoi Batton către soţia sa, priveşte un pic pe cine am adus ! Ocupă-te să-i găseşti o

cameră...Şi acum, Jim, grăbeşte-te, altfel nu va rămână nici ce să pui pe o măsea.

Doamna Batton s-a scuzat în faţa invitaţilor şi a părăsit masa, după care a strâns cu putere mâna lui Jim.

- Vino, Jim. Am să-ţi pregătesc o odaie, a spus doamna Batton. În acest timp poţi să mergi puţin la toaletă. Eu voi servi câte ceva cu Jim mai târziu. Pe curând.

Neely a rupt cea dintâi tăcerea ce se lăsase după plecarea doamnei Batton şi a lui Cort :

- Domnule Batton, Jim i-a vândut pe cei doi cai nemarcaţi ? Mi s-a părut că nu-i avea când a venit.

Era poate o gafă, mai ales în prezenţa lui Hardy, însă ea simţea nevoia să spună ceva.

- Nu, domnişoară Anderson. Am aflat de la el că nu i-a vândut. I-a donat...unei tinere văduve de prin împrejurimi, lui Kitty Larabee. Trebuie să aibă vreo douăzeci şi trei de ani. Acum doi ani ea şi cu soţul său trăiau în micul lor ranch. Dar într-o bună zi ea a auzit o împuşcătură. Asupra soţului său se năpusteau trei apaşi ca să-i fure calul ce-l călărea...Apoi, de bine de rău, a lucrat totul de una singură...Cort îşi petrece timpul pentru a-i ajuta pe oamenii din regiune.

Neely s-a simţit cuprinsă de gelozie. Oricât de bine ar fi raţionat, aceasta era mai puternică decât ea. „Atunci când un bărbat se ocupă de o văduvă de douăzeci de ani, el o face din alte motive decât din caritate„.

- Mâine, a continuat Batton, vom încerca s-o convingem pe Kitty să vină să locuiască aici. Biata de ea, n-are nimic ce face singură acolo. Kitty va fi o tovarăşă ideală. În afară de asta, Munca la câmp nu este un secret pentru ea. Şi dacă a-i vedea-o cum călăreşte un cal şi trage cu puşca !...Poţi uşor s-o foloseşti...

- În această privinţă sunt convinsă, a intervenit doamna Anderson. Ideea dumitale îmi place mult, domnule Batton. Aş fi încântată să fac cunoştinţă cu această tânără femeie.

A intervenit şi Pearson :

- Este o idee senzaţională...Dar dacă domnul Anderson nu-ţi cumpără ranchul, Batton ?

- De ce această întrebare ? s-a interesat omul din est.

- Pentru simplul motiv că, a răspuns tâlharul, am venit aici ca să-l cumpăr eu. E mult de când mă gândesc la asta. Sunt hotărât să vă suflu afacerea...şi s-o pun la pachet !

- A urmat o tăcere lungă.

Batton şi-a lăsat privirea în jos încurcat.

- Da, a spus el în sfârşit, vorbeşti intr-o ciudată coincidenţă !...Şi Jim a venit aici pentru acelaşi scop. Şi el ţine să-mi cumpere ranchul !

Nu a durat mult şi doamna Batton şi cu Cort au revenit. Pearson şi Hardy au remarcat că Jim îşi lăsase centura cu pistoalele.

*

- Dragul meu Jim, a spus doamna Batton, mi se pare că ai mai slăbit de când te-am văzut ultima oară. Fă-mi plăcerea şi gustă cât poţi din farfuria cu legume şi taie-ţi o halcă mare de friptură.

Totuşi, lui Cort îi părea rău că venise. Nu avea decât un singur gând : să termine masa şi să plece cât mai departe, ca să nu se mai întoarcă niciodată...

Anderson s-a aplecat spre fermier :

- Batton, de când am sosit aici, n-am decât un gând, să nu părăsesc acest ţinut. Voi cumpăra ranchul fără nici o discuţie. În toată existenţa mea am muncit din greu pentru a mă îmbogăţi. Şi acum observ că-mi lipsesc multe lucruri. Necazul este că nu cunosc cum se conduce un ranch. În această privinţă sunt ca şi un viţel abia

născut. Mi-ar plăcea să-mi recomanzi un flăcău potrivit, care să mă ajute și în care să mă încred cu totul.

- N-ai decât să spui un cuvânt și sunt omul dumitale, a sărit Pearson, cu privirea senzuală îndreptată spre Neely.

A urmat o tăcere totală. Maiorul Hardy își agita cafeaua și-l observa pe Batton. Fermierul, la rândul său, nu-l scăpa pe Pearson din ochi :

- E mult prea drăguț din partea ta, Pearson, dar Cort ne cunoaște de multă vreme, ca și obiceiurile acestui ranch. Jim, de ce nu rămâi aici ca să dai câtva timp o mână de ajutor familiei Anderson, să se pună la curent cu toate chichițele ?

Cort l-a privit pe Batton, apoi pe Hardy, care avea privirea ațintită asupra sa. În el se amestecau mânia, teama și stinghereala.

- O. K. a spus el în cele din urmă. Dacă viitorul proprietar este de acord, rămân până îmi va găsi un înlocuitor.

Odată terminată masa, s-au așezat pe verandă. Era lună plină, noaptea luminoasă și călduță. Cort s-a îndreptat spre o șaretă care se reliefa lămurit sub clarul de lună. Aprindea țigară după țigară, rezemat de trăsură. Fața sa taciturnă nu exprima nici unul din gândurile lui. Dinspre verandă ajungea un zvon ușor de voci. Câteodată izbucnea un râs. Atunci a văzut-o apropiindu-se. Sub lumina lunii, ea lăsa impresia că e înveșmântată cu o rochie țesută din firul Maicii Domnului. Neely i-a zărit capătul aprins al țigării :

- Jim ? a întrebat ea cu șovăială.

- Da ?

- Mă întrebam unde ești. Voiam așa de mult să-ți vorbesc...de anii trecuți, de pe când eram mai tineri. Te văd aici cu Bert...Sunt un pic, cum să spun...depășită de evenimente.

- Văd că nu ți-a trecut mult ca să-ți regăsești echilibrul...Timpul te-a făcut să te adaptezi la acest mod de viață...De asemenea, a trebuit ca și eu să mă obișnuiesc cu deșertul.

- Văd că în această privință ai izbutit perfect. Te-am recunoscut îndată din diligență, a continuat ea cu voce scăzută. Cuvintele sunt prea serbede pentru a-ți exprima recunoștința noastră. Însă, Jim, vreau ca eu însumi să-ți mulțumesc...

N-a terminat ce avea de spus. De ei se apropia o altă siluetă, maiorul Hardy.

- Ah, iată, tu ești Neely ! Îți aduc o veste bună. Afacerea s-a încheiat și părinții tăi se vor instala în casă nouă. Cu acest prilej vor să ofere o petrecere. Domnul și doamna Batton vor contribui și ei...Excelentă împrejurare de a face cunoștință cu vecinii noștri și apoi, te asigur că fortul va fi bine reprezentat !...

- Extraordinar, Bert ! Splendid ! Ce crezi, Jim ?

Cort și-a strivit chiștocul fără a răspunde și s-a îndreptat spre țarcul vitelor. Hardy și cu Neely l-au urmărit cu privirea o vreme îndelungată, până l-a înghițit întunericul.

- Neely, a murmurat Hardy, el mă urăște. Prezența mea îl enervează !

După o vreme, Cort s-a înapoiat și a intrat în încăperea pe care i-o pregătise doamna Batton. Tocmai își aduna lucrurile și le vâra în marele lui sac, ca să se mute în dormitorul cowboylor, pe care îi înștiințase că va prelua conducerea ranchului până va fi înlocuit cât de curând de binecunoscutul Red, conducătorul diligenței. Deodată, cineva a bătut la ușă. Era maiorul Hardy.

- Pot să intru, Jim ? a întrebat el politicos. Expresia feții îi era aproape prietenească. Aș vrea să discut puțin cu tine.

- Te rog...te ascult. În acest timp voi profita ca să-mi aranjez lucrurile.

- Pleci de aici ?

Hardy părea surprins.

- Mă instalez în baraca cowboylor . Nu mai am nimic ce face pe aici...Ia loc, Bert. Ce te aduce ?

- Vreau să ne împăcăm, Jim. M-ai pus astăzi într-o situaţie defavorabilă în faţa oamenilor mei şi a familiei Anderson.

- Chiar tu ai căutat-o ! Dacă ai îmbrăţişat-o pe Neely ca să-ţi baţi joc de mine, tu singur ţi-ai băgat degetul în ochi.

- Ascultă, Jim am venit să-ţi propun o afacere, un fel de armistiţiu, dacă preferi. Să uităm amândoi ceea ce s-a petrecut între noi şi să redevenim prieteni...cel puţin pe timpul cât ne vom afla în acest ranch. Voi avea o permisie şi am să profit de ea pentru a petrece aici şi a asista la serbarea pe care o vor da Andersonii...Eşti de acord ?

El s-a ridicat cu mâna întinsă. Cort i-a strâns-o cu oarecare in diferenţă :

- Afacerea e încheiată !

Era gata. Şi-a luat puşca şi sacul. Hardy sta liniştit în pat şi trăgea gânditor din ţigară. Părea preocupat.

- Acum vei părăsi curând ranchul, iar noi vom fi din nou prieteni şi de aceea vreau să-ţi mea spun ceva. Armata este întreaga mea viaţă.

- Să nu-ţi închipui că nu ştiu ! N-am uitat anul pe trecut la West Point...

Ţigara lui Hardy se stinsese. Maiorul a reaprins-o :

- Însă este şi un alt lucru pe care ţin să-l afli. Colonelul fortului se va retrage la pensie anul viitor. Poate că va aspira cineva din exterior ca să-l înlocuiască...poate că şi-au ales deja un ofiţer în locul lui...

- De exemplu tu ?

- De ce nu ? Ţinem să punem mâna pe Geronimo...dar este de negăsit. Până în prezent toate patrulele au eşuat. Dacă îl voi . dibui eu. voi avea comanda fortului într-un an...Tu ştii unde se ascunde.

- Exact. Am discutat cu el timp de o oră acum nu demult.

Hardy era gânditor.

- Jim. ...ai putea să mă conduci până la el ? Ţi se oferă douăzeci de mii de dolari. bani număraţi.

Cort s-a îndreptat spre uşă.

- Phii ! a făcut el trântind uşa.

Hardy a părăsit patul şi a ieşit la rândul lui. A încercat cea mai mare decepţie din cariera sa. Galoanele de colonel la îndemână...dar imposibil de atins ! ..Îmi va plăti ! .. .

L-a observat pe Lon Pearson rezemat cu spatele de uşa camerei lui. cu o ţigară între buze. cu ochii uşor strălucitori.

- Haide intră, maiorule. Pari tulburat.

- Foarte amabil din partea ta. însă n-am timp. a spus Hardy cu răceală.

- De cinci minute am urechile ciulite spre uşa de la camera lui Cort. Intră. totuşi. Haide...Galoanele acelea de colonel nu sunt poate pierdute !

Tonul lui Pearson l-a muiat pe maior. El a intrat în camera banditului şi a fost surprins să constate că şi acesta îşi strânsese bagajele.

- Dracul să ia. mă retrag în această noapte. Nu mai am nimic de făcut pe aici. acum când Andersonii au cumpărat ranchul. În orice caz. am alte afaceri care mă aşteaptă. Ia loc. maiorule. Şi deschide-ţi bine urechile.

- Ei bine ?

Hardy stătea pe scaun cu un aer încordat.

Pearson s-a instalat confortabil în fața lui într-un fotoliu.

- Destinde-te și ascultă. Presupun că ai observat că Jim Cort nu-mi este amic. Și dacă nu l-am luat la pumni, asta se datorează lui Batton. Am de reglat cu el o afacere veche. Asta nu mă privește decât pe mine. Voi trece deci amănuntele sub tăcere...

În ciuda disprețului ce-l avea față de tâlhar, Hardy era extrem de interesat.

- Eu am în cap un proiect, a continuat Pearson. Ca și dumneata, vreau să fiu sincer. Am surprins o discuție în bucătărie între doamna Batton și domnișoara Anderson. Această micuță cu care vrei să te căsătorești, mister, nu-ți oferă nici cea mai mică șansă. Nu-i nici o umbră de îndoială că nu te vrea. Mai puțin afectat decât dumneata, eu și cu dumneata va trebui să pregătim o manevră, altfel...Mă urmărești ?

- Te ascult, te ascult. Continuă ! Treci la miezul chestiunii.

- Dorești să fii colonel și să te însori cu Neely. Eu voi paria pe o mie de dolari că de această dată nu ți-e atât de Neely, cât de Cort. Iată planul meu. În deșert, nu prea departe de aici, se află o caravană cu șaizeci de chinezi. În acest moment ei înaintează pe jos prin pustiu. Mă pregăteam să alertez pe vreun șerif, ca să pun pe seama lui Cort acest trafic de străini. Atunci când Andersonii vor da serbarea aceea, de ce să nu-i aducem pe toți acești chinezi în ranch ? Dumneata îi vei împresura cu soldații și îi vei aresta...împreună cu Cort...Și partida va fi jucată. Te vei întoarce la fort sigur de promovare. Chiar și Neely însăși își va schimba părerea și se va întoarce la dumneata. Cort se va pomeni într-o închisoare federală pentru cel puțin cincisprezece ani. Ce spui de asta ?

Hardy nu era omul care să tărăgăneze lucrurile. El a luat imediat o hotărâre :

- Cât ?

- Cinci mii de dolari. O adevărată pleașcă !

- Accept ! Dar, atenție, Pearson, un singur cuvânt spus cuiva despre această poveste și te voi băga în închisoare pentru tot restul vieții tale !.

- S-a făcut.

Și s-au apucat să studieze amănuntele operației.

CAP. V. DRAGOSTE REGĂSITĂ

Lunga zi istovitoare din diligență și caleașcă, numeroasele peripeții, reîntâlnirea cu Cort și Hardy, prezența lor la ranch, au copleșit-o pe Neely. Ea a dormit adânc și nu s-a trezit decât a doua zi dimineața, chiar când a sunat ora opt. Ceva mai târziu, pe la unsprezece, a auzit caleașca oprindu-se în fața clădirii. A ieșit în clipa când Batton o ajuta pe Kitty Larrabee să coboare. Au urmat prezentările. Hardy s-a grăbit să vină și el. Ca bărbat galant ce era, a exclamat :

- Două femei drăguțe în acest loc încântător ! Aș fi bucuros să ne regăsim la fort. Toată disciplina de acolo ar fi imposibilă !

„Frumoasă femeie„ s-a gândit Neely. „Părul lung și negru, ochii cafenii, chipul suficient de expresiv și îmbujorat, ca să fie atractivă„.

Neely și cu doamna Batton au condus-o pe noua venită în camera pe care o părăsise Jim în ajun. Kitty și cu Neely s-au simpatizat imediat...

*

În cursul următoarelor câteva zile, ranchul a căpătat un aer de sărbătoare. Au fost trimise înștiințări la mulți kilometri în jur. Vecinii noilor proprietari nu au scăpat prilejul de a răspunde la invitații. În mod cu totul aparte, a fost hrănită o vacă de un an ; această sarcină o primiseră mexicanii. Biata viețuitoare, viitoare victimă,

nu-şi mai revenea de atâta atenţie.

Într-o zi şi-a făcut apariţia şi Red, înştiinţat din vreme de Cort. El conducea o trăsurică cu două roţi, în care luau loc soţia sa şi trei muchachos, nişte mucoşi de şapte, nouă şi treisprezece ani. Cu toţi roşcovani. Battonii le-au ieşit înainte ca să le ureze bun venit.

- Iată-te în sfârşit, Red, a spus Cort când s-a reîntors de pe câmp. Sunt mulţumit că ai acceptat. Înainte de a mă retrage de aici, îţi voi spune câteva şmecherii gospodăreşti.

- Hei ! Ce tot vorbeşti. Vrei să ne părăseşti ? Rămâi totuşi ca administrator... Cine ţi-a vârât ideea asta în cap ca să pleci ?

- Sunt convins că Pearson mocneşte o lovitură josnică. Vai, nu-i vizat ranchul. Nu. Are mare nevoie de pielea mea. Şi va face tot posibilul să mă atragă în ceva murdar de tot. Vreau să-l întâlnesc pe Bizonul Roşu şi să-mi iau picioarele la spinare în altă parte.

- Poate că ai dreptate... Acest Pearson este un adevărat gunoi... Până una alta, tu ai făcut foarte bine că m-ai prevenit. Voi deschide ochii mari, iar jucăria mea, şi s-a referit la revolver, va fi mereu gata de tras.

*

Sâmbătă dimineaţă, Cort a doborât vaca cu o împuşcătură în cap. Cei doi mexicani ce-l ajutau la această treabă s-au apucat de îndată să o hăcuiască. Din spatele bucătăriei s-au întins două prăjini ce duceau până la ţarc, de care s-au prins lanterne pentru luminarea locului. Mexicanii au aranjat o suprafaţă pentru dans cu un diametru de douăzeci de metri, ca şi o estradă pentru muzicanţi. În mijlocul estradei se afla marele pian din salon, apărat de soare cu o prelată, care nu-l aştepta decât pe interpret.

Spre trei după-amiază au sosit primii invitaţi. Neely i-a întâmpinat pe Haine şi soţia sa, ca şi pe fiica lor

cu soţul. Apoi pe John Sellers, proprietarul ranchului din Arroyo, însoţit de fiii săi şi de patru cowboy. În mai puţin de o oră, locul a început să mişune de lume. Neely era în acelaşi timp pretutindeni. Umbla de la un grup la altul şi se grăbea să-i întâlnească pe noii sosiţi.

Un pic mai târziu s-a părut că s-a produs o acalmie : invitaţii erau tot mai rari. Neely a profitat de asta pentru a i se alătura lui Kitty ca să dea un ocol ţarcului. Lângă baraca cowboylor cele două femei au observat câţiva oameni înghesuiţi pe vine. Jucau cărţi. Cort era în picioare, sprijinit de un copac. Nu acorda nici cea mai mică atenţie jocului şi avea privirea pierdută în depărtare.

- Bună, Jim, a spus Kitty. Ai văzut toată această lume ? Sper că ne vom distra bine seara asta.

- Da, îmi închipui !

- N-ai să uiţi să ne dansezi, pe mine şi pe Neely, hai ?

- S-au împlinit şase ani de când n-am pus piciorul la vreun bal, Kitty, a răspuns cu un zâmbet şters pe buze. Mă simt un pic cam anchilozat.

- Îţi vom arăta cum s-o faci, nu-i aşa, Neely, ce spui ?

Tocmai atunci a venit şi maiorul Hardy, ca să pună sare pe rană :

- Ei bine, Jim, am impresia că se anunţă veşti bune. Nu crezi ?...a venit un mesager şi mi-a adus un plic. ..Bătrânul,, a fost pus la curent cu această serată şi va participa şi el.

Bineînţeles că maiorul n-a adăugat că îl prevenise pe colonel prin unul din oamenii săi. El voia ca comandantul să fie prezent atunci când trupa avea să impresoare pe chinezi şi să asiste personal la arestarea lui Cort.

- Când pleci, Jim ? a intervenit Kitty.

- Mâine dimineață.
- Și pot să știu unde mergi ?
- Mai întâi la Tombstone și apoi...
În loc de a termina, a ridicat din umeri.

Hardy s-a întors spre locuință. În clipa aceea el a văzut opt călăreți în uniformă pătrunzând în curte. De-abia și-a reținut emoția : sosise colonelul Eblen. Îl însoțeau trei ofițeri subalterni. Colonelul a descălecat și s-a grăbit să strângă mâna gazdelor.

Hardy s-a prezenta numaidecât în fața superiorului său. După ce l-a salutat, a spus :

- Sunt încântat că vă aflați aici, domnule colonel.

- Mesajul dumitale a fost scurt. Am nevoie de amănunte, maiorule.

-Ați vrut rezultate și eu le-am obținut. Acum vom face cu mult mai mult. Am descoperit că acest Cort îndreaptă un convoi de șaizeci de chinezi ca să-i livreze la Tucson. El a aranjat ca să obțină un post de administrator la fermă, așteptând sosirea lor.

- Când vor ajunge aici ?

- În această noapte. A proiectat să-i aducă până aproape de ranch, ca să-i facă să urmeze râul, în timp ce toată lumea va fi în plină petrecere.

- Cum ai fost pus la curent cu această situație, maiorule ?

- De la sosirea noastră la ranch, oamenii mei n-au încetat să patruleze. Ei au observat caravana și au venit imediat să-mi raporteze. Pearson și cu Cort trec drept niște dușmani neîmpăcați. De fapt, sunt asociați.

Hardy se gândea la cei cinci mii de dolari, de care nu avea nici o dorință să se despartă. De altfel, dacă Jim Cort ar fi acceptat propunerea sa de douăzeci și cinci de mii de dolari, pentru a fi condus la Geronimo, el nu s-ar fi descotorosit nici de această sumă.

- Perfect, maiorule. Ai mână liberă, sper ca planul să-ți funcționeze de minune. Acum vreau să-mi fac puțină toaletă și să mănânc ceva. Mor de foame.

Noaptea era liniștită. Satisfăcut, maiorul s-a îndreptat spre țarc. Spera s-o întâlnească pe Neely. Aici l-a întâmpinat un călăreț înalt și blond, Lon Pearson. Acesta a descălecat și a pornit drept spre maior. Privirea lui Hardy a devenit rece ca oțelul :

- Ce învârți pe aici ? Presupun că ești îndeajuns de inteligent ca să știi că nu-i momentul să te arăți !

- Spune-mi totuși, mister, crezi că vorbești unuia dintre soldățoii tăi ? Pentru nimic în lume n-aș vrea să lipsesc de la această drăguță serată dansantă. Am observat că au destupat un butoi de whisky pentru invitați. Eu sunt unul dintre ei.

- Unde sunt chinezii ?

- I-am lăsat cu oamenii mei. Vor veni, vor veni. Smith îi va aduce aici pe la ora nouă, în plină petrecere. Se vor opri chiar lângă țarc și băieții mei o vor întinde-o. Și atunci vei intra dumneata în joc. Însă fără șmecherii.

Hardy s-a reîntors la colonel. Pe drum l-a observat pe Jim Cort, care se îndrepta spre masa cu bunătăți, unde Lon Pearson dădea pe gât un pahar mare de whisky. Cei doi purtau revolvere.

- Ți-am spus să nu mai pui piciorul în acest ranch, l-a repezit Cort. Prezența ta este de nedorit.

- Știu, știu, a rânjit Pearson. Dar nu-mi pasă. Ai prea bune maniere ca să faci tărăboi în fața acestor oameni, nu-i așa, Cort ? În felul acesta îl vei pune pe Batton în situația penibilă de a-și vedea stricată petrecerea de un duel cu revolvere...

Colonelul tocmai cobora treptele verandei. Hardy i-a făcut un semn cu capul.

- Iată, domnule colonel. Omul acela uscăţiv ca o bâtă, din stânga, este Jim Cort, în sfârşit, James Van Cortland, căruia i-a aparţinut convoiul de catâri pe care i-am capturat. Celălalt este Lou Pearson, acela care se ocupă de conducerea chinezilor în această seară. Cu siguranţă că sunt pe cale de a pune la punct ultimele amănunte ale operaţiei.

- În regulă, maiorule, aici eu nu sunt decât un invitat. Dumitale îţi revine datoria de a pune mâna pe aceste secături.

- Am înţeles, domnule colonel. Nu voi scăpa ocazia. Oamenii mei încercuiesc ranchul. Sunt cu ochii în patru. Vom pune mai întâi mâna pe chinezi. Apoi ne vom ocupa de Cort şi Pearson.

Cort s-a îndreptat de îndată în direcţia barăcilor cowboylor. Neely asistase de departe la discuţia lui cu Pearson. Ea îl urma din spate pas cu pas. Trebuia să-i vorbească numaidecât. Acum, ori niciodată. O evita mereu şi iată că a doua zi pleca. Voia să-l reţină cu orice preţ. Ştia că o iubea şi că nimeni nu o înlocuia în inima lui. Aproape de ţarc era gata să-l ajungă şi deodată a vrut să scoată un strigăt, care i s-a oprit în gâtlej : în picioare, la douăzeci de metri de ea, se afla un apaş. Era zugrăvit în întregime, iar obrajii îi avea brăzdaţi de o înfricoşătoare dungă roşiatică. Ochii îi străluceau de cruzime. A vrut să-l avertizeze pe Cort, dar îngheţase de frică. Indianul a înaintat spre Jim. În mână ţinea o puşcă. Au schimbat câteva cuvinte în spaniolă, apoi apaşul a dispărut fără a face cel mai mic zgomot. Neely şi-a luat picioarele la spinare şi s-a reîntors la estradă, unde muzicanţii îşi acordau instrumentele.

*

La pian era aşezată o invitată. Alături de ea, trei mexicani se întreceau să facă game pentru chitarele lor. Un fermier îşi întindea corzile viorii. Red se afla deja pe

platoul de dans.

- Şi acum, domnilor, alegeţi-vă partenerele. Va începe un cadril. Muzica !

Muzicanţii erau gata. În timp ce atacau prima parte, un vechi cântec folcloric din vest, cowboyii şi fermierii se foiau de colo-colo, în dreapta şi în stânga, pentru a-şi alege partenerele. Maiorul Hardy a înaintat spre Neely ca s-o invite. Hardy o privea drept în ochi :

- Draga mea Neely, Iată ce mi-am dorit mereu. Să te ţin în braţe. Pentru totdeauna...Când vom fi în fort, vom oferi câte o recepţie pe lună. Ai să vezi ce viaţă frumoasă are să fie !

- Îmi închipui !

Cort s-a apropiat de Kitty de îndată ce s-a terminat valsul. Nu mai avea armă asupra lui.

- Te-am avertizat...N-am dansat de şase ani. Însă dacă vei şti să te fereşti, vei evita poate să te calc pe picioare !

- În glasul tău, Jim, simt ceva ca de rămas bun.

- Nu te înşeli, Kitty. Plec mâine dimineaţă...Trebuie să mă ocup mai întâi de trei sau patru mici treburi...deci să dansăm.

Neely a acceptat oferta unui ofiţer care a venit s-o invite. Câteva minute mai târziu, ea l-a observat pe Cort prin mulţime. De această dată îşi pusese din nou armele la loc. L-a acostat în grabă. Red tocmai anunţa un dublu cadril.

- Jim, nu crezi că eşti nedrept cu mine ? l-a întrebat Neely.

- Nedrept... eu ?

- Da. Într-adevăr. Nu mi-ai oferit nici măcar un singur dans ! Ce delicateţe...

El n-a răspuns imediat. Dragostea ce nutrea

pentru Neely era mai puternică decât orice. Nu voia s-o umilească. Dar a devenit mai dur.

- Cred că Bert îți ajunge ! El n-a scăpat prilejul să te invite !

- Acum de curând te-am urmat până la țarc...după discuția ta cu Pearson. Te-am auzit spunându-i că nu era binevenit aici. Aș vrea să-ți cer să încerci să nu-l mai dai afară...Și apoi, am văzut un apaș înfiorător, Jim. Nu înțeleg...Ce ai în cap, Jim ?

Cort a ridicat din umeri și și-a aruncat țigara, pe care a strivit-o conștiincios cu vârful cizmei.

- Acela era Bizonul Roșu...Pe acest indian îl cunosc de multă vreme. Mă servește ca cercetaș, dacă vrei să știi. A venit cu niște treburi. De altfel, îl cunoaște și Kitty. Așa că te rog să nu te pierzi cu firea.

- Dar...n-ai văzut cât era de mânjit cu fel de fel de culori ?

- Ba da...Sunt culori de război !

- Jim, ce înseamnă toate acestea ? Știu că se pregătește ceva rău. O simt.

- Liniștește-te , Neely ! De altminteri, iată-l. Cred că vine să te invite la dans.

Hardy a luat-o pe Neely la braț. Era numai un zâmbet.

- Jim, dacă tu refuzi să dansezi, nu văd pentru ce tu faci să nu beneficieze de asta pe una din cele mai frumoase fete din Arizona !...Vino, draga mea.

Dansul s-a sfârșit. Hardy s-a alăturat colonelului :

- Mai este vreo oră, l-a anunțat el, bătând ușor ceasul cu degetul. Mai precis, încă treizeci de minute.

Jumătatea de oră s-a scurs. Nu s-a petrecut nimic nici în ora următoare. Colonelul stătea ca pe cărbuni aprinși. Nu înceta să-și consulte ceasul și să-l întrebe pe furiș cu privirea pe Hardy. Maiorul încetase să mai danseze

Totul s-a dezlănțuit cu puțin înainte de ora unsprezece. Red se afla mereu în mijlocul pistei de dans, antrenându-i pe dansatori prin gesturi, când pe neașteptate muzica a încetat brusc. S-a auzit un ropot de copite...Vreo sute de perechi de ochi s-au ațintit spre un cal leoarcă de sudoare, care venea dinspre țarc și intra în cercul de lumină a lanternelor. Ducea doi călăreți. Unul dintre ei, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu barbă neagră, își susținea tovarășul. Cel de-al doilea era Marton. Avea pieptul acoperit de sânge. O femeie a slobozit un țipăt atunci când bărbosul a descălecat și l-a ajutat pe camaradul său să se întindă pe platoul de dans.

- Ce se întâmplă ? a răcnit Batton, înaintând prin mulțime.

Marton respira din greu. Își trecuse mâna lui mare pe piept și privea îndobitocit sângele ce i se scurgea. Lon Pearson s-a apropiat de noii veniți.

- Ce vi s-a întâmplat ? l-a întrebat pe Smith.

- Am fost masacrați, Lon...de către apași ! În afară de Marton și de mine, toți ceilalți au fost uciși. Am reușit să ne salvăm noi doi. Și cred că chiar și Marton nu o mai duce mult.

- Nu încă, a gâfâit marinarul, nu înainte de a fi doborâți acești apași murdari.

- Apași ? a sărit Hardy. În ce loc ?

Femeile și copiii, ca și vreo câțiva bărbați au slobozit răcnete. Spre platoul de dans înaintau în spatele lui Cort cinci indieni zugrăviți în toate culorile.

- Atenție, Jim, atenție...a strigat Neely. În urma ta...niște apași !

- Sergent Toland ! a zbierat Hardy.

- Închide gura, Bert, l-a repezit cu asprime Cort. Oamenii tăi sunt legați burduf și cu căluș în gură...Dar nu te îngrijora, n-au nici o zgârietură.

Pearson şi cu Smith s-au uitat fix la Cort, cu mâna la doi centimetri de pistoalele lor.

- Ah ! a exclamat Hardy . Aşadar, tu i-ai adus aici pe aceşti sălbatici, aici, în ranch. Socoteşte-te în stare de arest. Am să te...

- I-am adus din două motive, i-a tăiat-o Cort.

S-a întors spre Bizonul Roşu şi cei patru fraţi ai săi, a spus câteva cuvinte în spaniolă, după care a dat drumul unui strigăt pătrunzător. Dintr-o dată, un grup de oameni, chinezi cu toţii, au părăsit umbra ţarcului şi au înaintat spre lumină. Apoi, pe neaşteptate, din toate părţile ranchului au răsărit vreo sută de apaşi, înarmaţi cu temutele arme de 45.70.

- Ce înseamnă asta, Jim ? l-a întrebat Batton. De ce ai...

- O clipă, te rog, Bat. S-a întors spre colonel, cu faţa indiferentă. Cred că este vremea să vă ofer câteva explicaţii.

- Mi se pare cel mai important lucru, i-a răspuns colonelul Eblen

- Să nu credeţi ceea ce vă spune, domnule colonel şi Neely a citit spaime din ochii lui Hardy. Priviţi, aveţi dovada că...

- Gura, Bert ! Cort s-a aplecat spre Marton. Marton, tu ai vrut să mă tragi pe sfoară...De aceea eu te-am făcut să înghiţi aşa de multe. Spune-i colonelului cum au ajuns chinezii aici.

Marton era întins în continuare pe spate. L-a privit pe colonelul Eblen :

- Pearson a ticluit această afacere. El şi cu maiorul Hardy, ca să o pună pe seama lui Cort şi să-l vâre la închisoare. Hardy i-a făgăduit lui Pearson cinci mii de dolari pentru...

- E o minciună, domnule colonel, l-a întrerupt Hardy. Acest om, şi l-a arătat nesigur pe Cort, a manevrat totul...

Cort nu l-a luat în seamă :

- Acum câtva timp m-am hotărât să mă las de contrabandă, domnule colonel. În cursul ultimei mele expediţii, am făcut cunoştinţă cu acest om. Şi l-a arătat pe Marton cu un semn al a capului. El ştia că la bordul unei goelete oarecare din golful Californiei se află şaizeci de chinezi. Mi-a furat un convoi de catâri care transportau mătase, pe care l-a capturat maiorul Hardy şi l-a dus la fort, nu ca în prealabil să sustragă două bucăţi pentru a le face cadou unei anumite dame. Marton a reuşit să dea de Pearson şi să intre în banda lui de desperados. Ei au mers apoi la tabăra mea din ţinutul indienilor sonoras şi au aranjat să-i aducă pe chinezi. Au fost atât de dobitoci, încât n-au ţinut seama de cercetaşul meu Bizonul Roşu. Şi a făcut un semn cu bărbia în direcţia apaşului. Am trimis să-i urmărească pe mai mulţi indieni sonoras care n-au pierdut din ochi zi şi noapte caravana. Aveau consemnul să nu atace şi mi-au respectat sfaturile.

A făcut o pauză şi i-a pironit cu privirea pe Pearson şi Smith. Marton se strâmba de durere.

- Şi apoi ? a întrebat colonelul cu o voce uimitor de calmă.

- Ei au urmat instrucţiunile mele literă cu literă...Au asistat de departe la uciderea a patru chinezi, pe care acest bărbos i-a executat cu sânge rece, pentru că ştiau câteva vorbe englezeşti...Aveau poruncă şi nu au intervenit. Aceşti tâlhari i-au uşurat apoi pe chinezi de bani. Hardy trebuia să pună şi acest furt pe spinarea mea. V-a spus, domnule colonel, că el mi-a oferit douăzeci şi cinci de mii de dolari ca să-l conduc până la Geronimo şi să-l ajut în acest fel să-l captureze ? Dumneata urmezi să te retragi anul viitor...şi ambiţia lui e nemăsurată. Se şi vede de-acum în fruntea fortului

Huachuca. Chiar el mi-a. .

- E o minciună, domnule colonel, a strigat maiorul.

- Tu ești mincinosul, Bert, a urmat Cort liniștit.

Neely avea mâna crispată pe brațul tatălui său. Kitty se ținea strâns lipită de ea.

- Încep să înțeleg, a spus colonelul cu glas domol. Da, totul pare să se lămurească. Dar nu văd de ce indienii care ne înconjoară, precum ai spus așa de bine, nu se năpustesc asupra noastră ca să ne masacreze.

- Ei nu au nimic cu noi. Tot ceea ce vreau este pielea derbedeului de Pearson.

- Și ce ar avea ei cu mine ? a strigat Pearson către Cort.

- Ai memorie scurtă. Am să ți-o împrospătez. Anul precedent ai trecut în Mexic împreună cu banda ta și v-ați năpustit asupra unui grup de tineri apași. Între ei erau băieți și fete. Ai păstrat o puștancă pentru tine, însă când ai văzut că ea nu voia să știe de nimic...i-ai tăiat gâtul. Apașii nu te-au uitat. El s-a adresat colonelului : iată pentru ce se află aici în această noapte. Numai pentru Pearson !

Smith și Pearson și-au dus mâinile la tocuri. Noaptea a fost sfâșiată de fulgerele a trei revolvere. Cort se așezase în genunchi : arma lui a scuipat foc în același timp cu cele ale celor doi bandiți.

Smith și Pearson zăceau acum cu fața la pământ. Cort și-a strecurat încet revolverul în toc. Avea fața albă ca varul. S-a întors spre colonelul Eblen :

- Alt motiv pentru cere acești apași sunt aici este foarte simplu : unul dintre ei îl reprezintă pe Geronim, care se ascunde în Mexic. El vrea să înceapă niște negocieri...Bizonul Roșu !

Apașul s-a apropiat de Jim Cort. A avut loc un scurt schimb de cuvinte în spaniolă. Apoi indianul s-a

adresat fraților săi. Unul dintre ei și-a făcut drum prin mulțime, ca să se îndrepte spre grupul de apași cel mai apropiat de el. Câteva secunde mai târziu, un zdrahon de cel puțin un metru și nouăzeci, vopsit din cap până în picioare, s-a apropiat de Cort. A rostit câteva vorbe guturale în apașă, pe care Bizonul Roșu i le-a tradus lui Jim Cort. Acesta din urmă s-a adresat apoi lui Eblen :

- Geronimo dorește să discute cu generalul. Toți acești indieni se vor reîntoarce acasă chiar în această noapte. Ei așteaptă mesajul dumneavoastră. Ei...

Dintr-o dată, totul s-a clătinat în jurul lui Cort, care s-a prăbușit.

- E rănit ! a strigat Neely.

Înainte de a-și pierde cunoștința, Jim a simțit două brațe cuprinzându-i pieptul.

...După coșmaruri nesfârșite, în care se vedea prins de apași răi ce voiau să-l arunce de pe niște stânci înalte, înfigându-i pumnale în piept, Cort a sfârșit prin a se trezi. O voce dulce îi spunea :

- S-a terminat, Jim. Ești salvat, dragul meu. Sunt eu, Neely.

Într-adevăr, era chiar Neely. În jurul ei se agitau Red Andersonii, colonelul Eblen, precum și un tânăr locotenent care ținea niște instrumente chirurgicale în mână. Un medic militar !

- Doctorul ți-a extras glonțul, Jim. Te îndrepți repede spre însănătoșire, dragul meu, ai să vezi ! Cât de fericită sunt că ai avut această rană !

- Cum așa ?

- Acum nu vei mai putea să ne părăsești, a murmurat Neely.

- Și apașii ?

- Au plecat...ducând un mesaj lui Geronimo. Generalul îi propune o întrevedere și este gata să-i asculte revendicările.

Andersonii şi cei doi militari au părăsit locul.

- Acum când banda este lichidată, se va putea respira mai în linişte, şi-a dat cu părerea Red Ce încăierare ! Scurtă, însă grozavă ! Nu i-ai ratat, Jim. Pearson şi Smith n-au mai făcut nici o singură mişcare. Lichidaţi cu câte un glonţ şi unul şi celălalt drept în inimă. Ce oameni de nimic !...Marton a coborât şi el vela. A trecut arma pe stânga în momentul când îl opera medicul.

- Dar unde-i Bert ? a întrebat-o Jim pe Neely.

- Hardy părăseşte fortul mâine dimineaţă, a răspuns Red. Am auzit ce i-a spus colonelul. L-a lăsat să aleagă : să fie deferit curţii marţiale, sau să fie degradat. A preferat degradarea. Acum e sublocotenent !...Bine, e timpul să vă las pe amândoi...Pe curând !

Şi a ieşit.

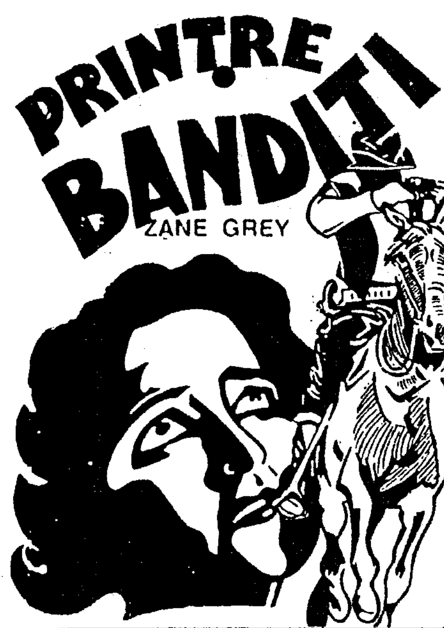
Jim a cuprins-o pe Neely de mijloc.

- Vai, Jim ! Sunt atât de fericită !

Şi s-au îmbrăţişat îndelung.

SFÂRŞIT

PRINTRE BANDIŢI

redactare şi coperta de
Aurel Lupaştean

Carte reeditată la Editura
SEMNALUL